SEVGİ dünyası

SAYI: 112944 2002/08 FİYATI: 1.500.000

YAŞAM CİDDİDİR OYUN DEĞİLDİR

Dr. Refet Kayserilioğlu

BİZ AYRILAMAYIZ

Güngör Özyiğit

YILDIRIMLARLA ŞİMŞEKLER

Nadide Kılıç

MEDİTASYON

Der : Ahmet Çalışkan

BENCİLLİK - II

Nelda Bayraktar

SEVGİ dünyası

Aylık Kültürel ve Siyasi Dergi

Cilt: 34
AĞUSTOS 2002
Sayı: 404

SEVGİ YAYINLARI TİC. LTD. ŞTİ. adına
Sahibi ve Genel Yayın Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayselioğlu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri

Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090

İSTANBUL

Mizampaj ve Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000TL.
Yurt Dışı:25.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar
Dr. Refet Kayserilioğlu — 1

Yaşam Ciddidir, Oyun Değildir
Dr. Refet Kayserilioğlu — 2

Esinler
Olgay Göksel — 8

Biz Ayrılamayız
Güngör Özyiğit — 9

Yıldırımlarla Şimşekler
Nadide Kılıç — 14

Kendime Mektuplar
Nelda Bayraktar — 18

Silver Birch Öğretileri
Çev: Acar Doğangün — 20

İnternetten Öyküler — 24

Bencillik-II
Nelda Bayraktar — 26

İki Yaşam Arasında
Çev: Acar Doğangün anısına Arın İnan — 30

Işığın Hazinesi
Çev: Nelda Bayraktar — 34

Meditasyon
Der:Ahmet Çalışkan — 38

Ben İyi Biliyorum Sen Yanlış Anlamışsın
Zehra İskender — 43

Hayatımız Mizah
Güngör Özyiğit — 47

Sevgili Dostlar

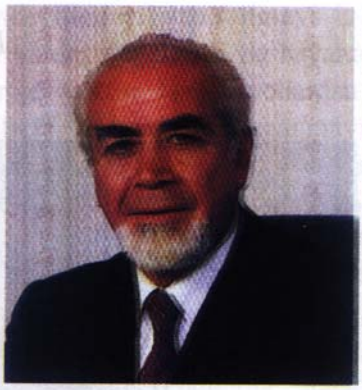

En yüksek mevkiye de çıksalar, fesattan, hileden ve kötülükten başka birşey düşünemeyen kimseler vardır. Onlar asla akıllı kimseler değildirler. Çünkü akıllı insan, kendi çıkarı için başkalarına ve çevresine zarar vermeyi düşünemez. Akıllı insan, bilir ki ne ekerse onu biçecektir. Akıllı ve iyi insan, başkalarını candan sever, herkese iyiliği ve hizmeti ön planda düşünür. Akıllı, bilgili ve iyi insan, başkalarını sevmenin en büyük ibadet olduğunu çoktan farketmiştir. Çünkü sevmek, iyilik etmek, doğru olmak ve bilgide yükselmek Yaratanın en büyük emridir.

Dünyada kendini akıllı sanan, ama burnunun ucunu göremeyen cahil ve akılsız insan o kadar çok ki... Akılsızlık, bilgi ve tecrübelerin noksanlığından kaynaklanır. Çünkü bilgi ve tecrübe aklı geliştiren esas unsurlardır (Öğe). Bilgi ve tecrübesi noksan olan aklını geliştiremez. Öyleleri yalnızca kendi çıkarlarını, yakın çıkarlarını düşünürler. Doğru Yaşam Bilgileri'nden haberleri olmadığı için, ileride başlarına gelecekleri bilemezler ve göremezler. Kendi hatalarının ve kötülüklerinin sonuçlarıyla karşılaşmaya başlayınca da, ya şunu bunu suçlarlar, ya da şikâyet ve isyana saparlar. Suçun kendilerinde olduğunu bir türlü görmek istemezler. Ama kanun işlemeye devam eder: İyilik de, kötülük de sahibine döner. Herkes ne ekerse onu biçer. Aldattığını zanneden aslında aldanandır. Akılsız ve cahiller de acı çeke çeke bir gün doğru bilgileri ve doğru yolu bulacaklardır. Bu belki bu hayatlarında, belki de tekrar dünyaya gelişlerinde olacaktır. O'nun hükmü şaşmaz ve O'nun insan için çizdiği yol, çizdiği kader değiştirilemez.

Doğru Yaşam Bilgileri'ni öğrenenler, başkalarının tecrübe ve bilgilerinden de yararlanarak hızlı gelişmenin ve akıllarını geliştirmenin yollarını bulurlar. Onlar iyide ve doğruda olmanın, çalışmanın, bilgileri artırmanın, herkesi evlâdı gibi, kardeşi gibi sevmenin gereğini ve zorunluluğunu anlarlar. Her üstünlük ve her değer, doğru bir çabanın, doğru yolda azimle, sapmadan yürümenin ve büyük bir emeğin ürünüdür. Üstün değerlere ve üstünlüklere ulaşanlar, hem Yaratanın, hem insanların sevgisini ve övgüsünü kazanırlar. Hem de lekesiz, sürekli bir huzura ve mutluluğa ulaşırlar.

En derin sevgilerimle
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yaşam Ciddidir Oyun Değildir

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU

**** Hayatın ciddiliğini bilmek, ona verilen önemle, sorumluluğu görmekle, işi sıkı tutmakla, yaşamın gayesini gerçekleştirmekle gösterilir.***

**** İnsan (Ruh), en alt seviyelerden başlayarak adım adım yükselecektir, arınacaktır, birliğe ulaşacaktır. Sonunda Yaratanına varacaktır.***

**** Hiç kimse O'nun çizdiği yolun ve O'nun kanunlarının dışına çıkamaz; çıkmaya kalkan, en acı şekilde cezasını çeker.***

YAŞAMI OYUN GİBİ GÖRENLER

Her şeyin dalgasında olan gençler vardır. Hayatta ciddi bir gayeleri yoktur. Sorumluluklardan kaçarlar. Ders çalışmaları, iş yapmaları hep yasak savar gibidir. Sevgilerinde ve karşı cinsle ilişkilerinde de içtenlik yoktur. Sanki yüzeysel bir alış veriş yapmaktadırlar. Gönüllerini ve akıllarını çalıştırmazlar. Onlar için hayat bir oyundur. Bu oyun, eğlenmek için, haz duymak için, gönlü hoş etmek için oynanmaktadır. Dünyada işini yürüt, dümenine bak, dalganı geç.

Hiçbir şeyi dert etme, kafana takma, hiçbir şeyi ciddiye alma, derler. Sabahtan akşama her şeye gülmeye çalışırlar, her şeyin gırgırındadırlar.

Ama bu şamata öyle sürüp gitmez. Bir sıkıntıya, bir başarısızlığa ve bir kayba uğrayınca bir gün, şikayete ve feryada başlarlar. Sanki onların hiçbir suçu, kabahati yoktur. Onlara karşı haksızlık yapılmıştır veya büyük bir şanssızlığa uğramışlardır. Arkadaşları onların sıkıntılarına asla ortak olmazlar. Çünkü onlar hiçbir şeyi ciddiye almazlar. "Takma kafana, boş ver" derler. Çünkü canı yanan kendileri değildir. Onlar rahatlarının, oyunlarının bozulmasını hiç istemezler. Sıkıntılarla karşılaşan ise, ilk defa yalnızlığını hisseder.

Hiçbir şeyi sıkı bir şekilde tutmazlar, sabırla çalışmazlar, belirli bir hedefleri yoktur. Hayatı eğlence olarak görmezler belki ama, hiçbir sorumluluğu taşımayı istemezler.

Gezmeden, eğlenmeden, kumardan, içkiden başka şey düşünmeyenler, yaşamak deyince bunları yapabilmeyi isteyenler de vardır. Onlar için de hayatta ciddi hiçbir şey yoktur. Haksız yollardan, üç kâğıtçılıkla, kolay para kazanmayı isterler. Onlar işi kitabına uydurarak, her türlü kötü işi yapmaya hazırdırlar. Kolay yaşamak, tatlı hayat sürmek isterler. Ne Allah inançları vardır, ne ahireti düşünürler, ne kendilerine dünya hayatının hesabının sorulacağına inanırlar. Onlar her şeyi inkâr etmeyi bir yaşam yolu olarak kabul etmişlerdir. Bunları hiç düşünmemekle de avunmaktadırlar ve hattâ övünmektedirler. Kur'an, böyle avare ve inançsız insanlar için şöyle diyor: "Bırak onlar yesinler, eğlensinler, arzu onları oyalasın. Yakında (yaptıklarının kötü sonucunu) bileceklerdir." (15/3)

Bir de, hem kendi hayatına, hem de başkalarının hayatına hiç değer vermeyenler vardır.

Hiçbir şeyi sıkı bir şekilde tutmazlar, sabırla çalışmazlar, belirli bir hedefleri yoktur. Hayatı eğlence olarak görmezler belki ama, hiçbir sorumluluğu taşımayı istemezler. Her şey kendiliğinden oluversin isterler. Bunlar Koca Bebek

psikolojisinde olanlardır. Her işlerini anne babaları yapmıştır, onlara da seyretmek düşmüştür. Şimdi büyümüşlerdir ama, himaye isteğinden, güdülme eğiliminden kurtulamamışlardır. Onların hayatının bir değeri ve bir anlamı yoktur. Bu tipler kolayca kendi hayatına ve başkalarının hayatına kıyabilirler. Anlık tepkiler, anlık kızgınlıklar, anlık sevinçler, derinliği olmayan düşünceler ve duygular, bu tiplerin belirtileridir. Onların yaşamın ciddiliğini öğrenmeye, sorumluluklarını bilmeye çok ihtiyaçları vardır.

YAŞAM CİDDİDİR

Yaşamın ciddiliğini bilmek ve sorumluluğu görmek gerekmektedir. Hayatın ciddiliğini bilmek, ona verilen önemle, işi sıkı tutmakla, hayatın gayesini görmekle, gerçek ve doğru bir hedefe doğru, yılmadan, planlı ve programlı yürümekle gösterilir. Dünyaya doğuyoruz, evde ve okullarda birçok şeyler öğreniyoruz. Bir meslek seçiyoruz, o mesleği en iyi şekilde öğrenmek ve en iyi şekilde uygulamak gayemiz olmalıdır. Bunun için zamanın değerini bilerek, boşa zaman harcamayarak planlı, programlı ve hedefi daima göz önünde tutarak çalışmalıyız. Sonra o meslek için gerekli bilgileri en iyi şekilde öğrenmeye, tecrübelerimizi ve görgülerimizi artırmaya sıra gelir.

Ben Tıp Fakültesine girip, doktor olmaya karar verdiğim zaman "Mutlaka iyi bir doktor olacağım" demiştim. Bütün stajlara dikkatle devam ettim. Doktorluğun her branşını en iyi şekilde öğrenmeye çalıştım. İç ve dış hastalıklarını, kulak, boğaz, burun ve göz hastalıklarını, sinir ve akıl hastalıklarını, çocuk ve kadın hastalıklarını iyi öğrenmeye çalıştım. Pratisyen doktorluk yaparken, bu çabalarımın çok yararını gördüm. Her çeşit hastaya çok yararlı oldum.

Kadın hastalıklarında, kulak, boğaz ve burun hastalıklarında, çocuk ve sinir hastalıklarında büyük başarılarım ve hizmetlerim oldu. Çok dualar aldım. Bunlar bana çok mutluluklar verdi.

Her gittiğim yerde başarılı bir doktor oldum. Çünkü işimi ciddi tuttum, severek yaptım, sürekli bilgimi ve tecrübemi artırdım.

İşi ciddi tutmak, işine ve mesleğine önem vererek ve severek sarılmak, o işte en iyiyi yapmaya götürür insanı. Bu da işin insanı yormasını, angarya gibi gelerek ruhen yıpratmasını önler. Çünkü işi angarya gibi yapanlar, sevmeden yapanlar, o işten ruhen yıpranırlar. İş onları çabuk yorar ve "Sürmenaj" denilen aşırı yüklenme psikolojisine girerler. Kafaları

durur adeta, hiçbir iş yapmak istemezler.

İYİLİK SEVER BİR MİLLETİZ AKILLIYIZ, AMA...

Gerçekten millet olarak genellikle iyi kalpli, fedakâr, merhametli ve iyilik yapmayı seven bir milletiz. Bu Türklerin büyük yönü ve değerli yönü. Bu millet aynı zamanda genellikle akıllı bir millet. Ama milletimiz zamanın kıymetini pek bilmiyor. Tembelliğe, boşa zaman harcamaya çok meyillidir. Düzenli ve disiplinli çalışanlar az olduğu için, bilgiye önem verenler de azdır.

Bilgili hareket etmeyince birçok yanlışlar yapılmakta, üst üste zararlara girilmektedir. Her işte bilgiye, tecrübeye çok önem vermek, bilenlerin fikirlerine başvurmak gerekmektedir.

Zamanı iyi değerlendirmek, boşa zaman harcamamak, boş, yararsız işlerle, dedikodularla vakit öldürmemek gerekiyor. Planlı ve programlı bir çalışma, hayata ve çalışmaya disiplin getirmek en önemli iştir. Çünkü dünyada elde edeceğimiz her değer, doğru çalışmalarımızın ve doğru çabalarımızın sonucudur. Bilgili kültürlü insan böyle olunur. Bir meslekte ve bir işte başarıya ulaşmak ve o başarıyı sürekli kılmak, insanın kazandığı bilgi, tecrübe ve yeteneklerle olur. Bunlar da kimseden ödünç alınamaz ve kimseye ödünç verilemez.

Planlı ve programlı bir çalışma, hayata ve çalışmaya disiplin getirmek en önemli iştir. Çünkü dünyada elde edeceğimiz her değer, doğru çalışmalarımızın ve doğru çabalarımızın sonucudur.

İltimasla, kayırmalarla, menfaat sağlamalarla veya aldatmacalarla bir yerlere gelenlerin mevkileri, makamları ve kazandıkları asla sürekli olamaz. Kaldı ki hak etmeden alınan bir şey o kişiyi mutlu etmez ve yüceltmez. Aksine çeşitli hücumları, sevgisizlikleri her zaman üzerine çekerler. Öyle kişiler her an hak etmeden aldıklarını kaybetme korkusu içindedirler.

Bilenle bilmeyen hiçbir zaman bir değildir elbette. "Reislik bilgidedir" Yani bilgili olan ve bilgi, her zaman öne geçer. Hükmedenler hakkında hüküm verecek ve onlara yol gösterecek olanlar da bilgide ileri gidenlerdir. Öyleyse bilgileri her zaman artırmak gerekmektedir. Gelişmiş ülkelerin seviyesine bilgi ile, disiplinli olmayla, düzenli ve planlı çalışma alışkanlığını elde etmeyle varabiliriz.

Türk Milleti iyilik sever, merhametli, fedakâr bir millettir. Bunlara düzenli çalışmayı, bilgide ileri gitmeyi de mutlaka eklemek şarttır. Bir de dürüstlükten, doğruluktan kesin ayrılmamaya alışmak şarttır. Aldattığını zanneden aslında aldanandır. Hele memleketi yöneten politikacıların yalan vaatte bulunmayı

mutlaka terk etmeleri gerekir. Çünkü yalanın üstü sürekli örtülemez. Son zamanlarda kolay yoldan köşe dönmek isteyenler, şansla, kaderle, ikramiye ile, faizle, para ticaretiyle bir vurgun peşinde koşanlar çoğaldı. Bunda sürekli enflasyonun, emeğin sürekli değer kaybetmesinin de rolü oldu. Enflasyon bir gün duracak olursa veya normal seviyeye gelirse, havadan, üç kâğıtçılıkla para kazanılamayacak demektir. O zaman tembelliğe alışmış, çalışmadan almaya alışmış olanların feryadını düşünebiliyor musunuz? Enflasyon karşısında parasının değerini korumak için tedbir almak elbette herkesin hakkıdır.

Batı müziğinin temellerini atan büyük müzisyen, ve büyük bestekar Johann Sebastian Bach'a devrin Alman İmparatoru: "Siz bir dahisiniz üstat" diye hayranlığını belirttiği zaman, Bach'ın cevabı sadece iki kelimedir: "DEHA ÇALIŞMAKTIR." Müzik yeteneği birçok kişide olabilir. Ama ancak düzenli, programlı ve disiplinli çalışanlar bilgisini ve yeteneğini en iyi şekilde geliştirip "Dahi" olabilirler. Dehâ çalışmaktır, bu sözü hiç unutmamak, tam benimsemek ve hayatımızda uygulamak zorundayız.

Bugün Türkiye'de bilgide ileri gidenler çoğaldığı için ülkede de gelişme hızlandı. İnsanın hak ve hukukunu, çalışmasını ve gelişmesini güvence altına alan kanunlar ve şartlar iyice kurulursa, ülkemizin gelişn iş ülkeler sınıfına geçmesi kolaylaşacaktır. Bu arada hırsızların, haksız yoldan gelir ve çıkar sağlayanların mutlaka cezalandırılması gerekmektedir. Hukuk devleti, demokrasi, yani açıklık düzeni en iyi şekilde kurulursa hırsızlara, soygunculara, tehditle para sızdıranlara imkân kalmaz. O zaman çalışmanın, alın teriyle, bilgiyle, sürekli çabayla kazanmanın değeri daha iyi anlaşılır ve ülkemiz hızla yükselir.

Dünyada tekâmül için bulunuyoruz. Bu öncelikle, bilgiyle ve çalışmayla sağlanır. Sonra işlerine, çalışmasına ve insan kardeşine sevgiyle sarılarak sağlanır. Sonra da insan kardeşlerinin haklarına saygı göstererek, yani doğru olarak ve kendi haklarından feda ederek, yani iyilik ederek gerçekleşir. Hem insan olarak, hem millet olarak ileri gideceksek ve gelişmiş ülkelerin seviyesine yükseleceksek bunun öncelikle çalışmayla ve bilgide ileri gitmeyle olacağını bilmek zorundayız. Sonra da o ileri dediğimiz ülkeleri geçebiliriz. Bu da iyiliği, doğruluğu ve sevgiyi tam benimseyip uygulamayla sağlanır. Bu son üçünü, iyiliği, doğruluğu ve sevgiyi başarmak Türk Milleti için çok kolaydır. Çünkü milletimizin mizacı o yöndedir.

Elverir ki milletimize doğru yol gösterilsin ve örnek olunsun. İşte o zaman Türkiye bütün milletlere örnek olacaktır. Atatürk'ün yıllar önce yaptığı bir kehânet vardır: "Bir gün Türk Milleti medeni ülkelerin seviyesinin üzerine çıkacaktır. Ve geleceğin ufkunda yeni bir güneş gibi doğacaktır. Bu gerçekleştiği zaman, milletimden ve bütün insanlıktan ricam, beni hatırlayınız!.." (10.Yıl Nutku'ndan) Bizce bu kehânetin gerçekleşmesi uzak değildir.

Yaratan, insandan varoluşu için, hayatı için ciddi olmasını istiyor. Çünkü o her şeyi ve insanı sevgisinden varetmiş, ciddi bir kararla, önemli bir hedefi gözeterek, bilgiyle ve düzenle yaratmıştır. İnsanın Yaratanının gösterdiği hedefe doğru yürümesi, her şeyi ciddiye alarak, ciddiyetle çalışması, bilgi edinmesi gerekmektedir. Sevgide, iyilikte, doğrulukta ileri giderek yükselmesi, olgun insan, üstün insan olması zorunludur. Bizden sadece varoluşumuz için ciddi olmamız istenir. Çünkü ne görüyorsak hepsi yalnız Yaratanımızın Sevgisinden ve Ciddiyetinden vardır.

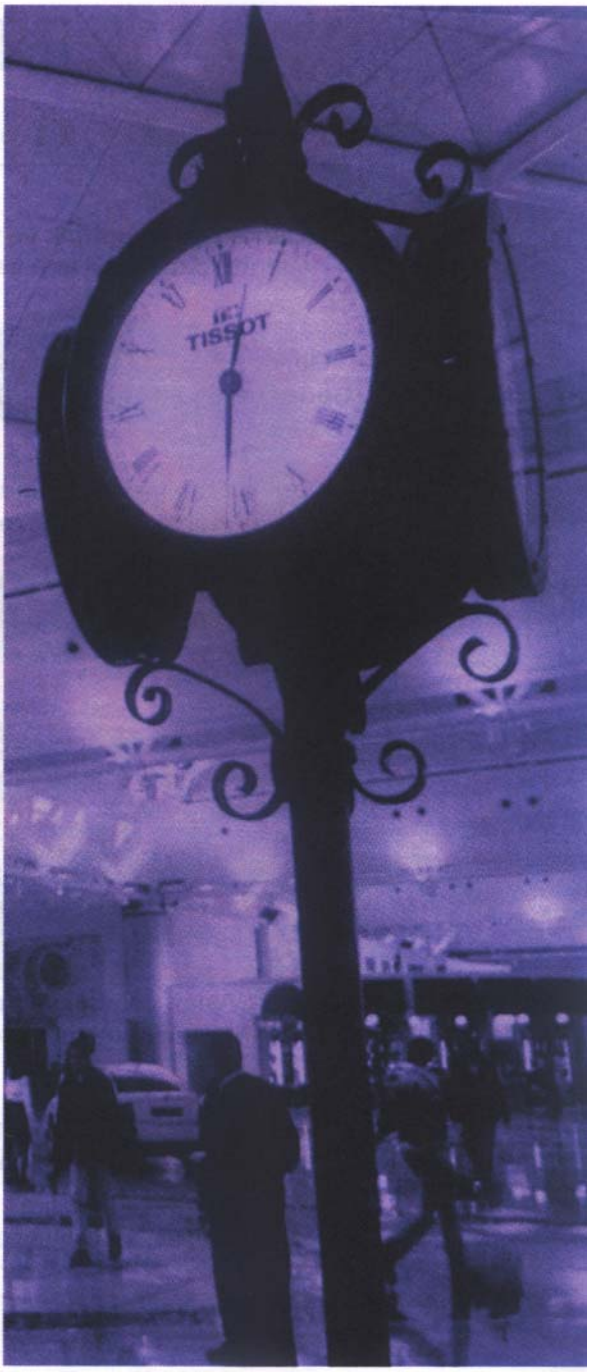

e s i n l e r

Yaşarken iyilik yapmak ve yararlı olmaksa işi
Ölümünden sonra hep hayırla anılır o kişi

* * *

Gündüz olaylar içinde yoğurarak insanı eğitir
Gece ise yaşantılardan damıtılmış öğütler getirir

* * *

Günümüzde insanlar kendi özlerine yabancı
İşte bunalıma yol açan gerçek sancı

* * *

Ünü hor gören bir kitap yazsa bile kişi
Kitabın başına kendi ismini yazmak olur ilk işi

* * *

Dünyayı değiştirmek öyle pek de zor değildir, inan
Yeter ki olsun buna inanmış ve adanmış bir avuç insan

* * *

Hizmet etme fırsatı bir onur
Ödülü de yüzlerde parıldayan nur

* * *

Aklını ve gönlünü gerçeğe aç
İnsanı insan eden yüce bir amaç

* * *

Yaşadığın her gün için iyilikten bir tohum ek
Odur öldüğünde elinde götürebileceğin tek

o l g a y g ö k s e l

BİZ AYRILAMAYIZ

Güngör Özyiğit, Psikolog

Güneş gurup etti sanki, sen gidince
Ay bile vazgeçip doğmadı kederden
Gece indi, çöktü içime gizlice
Seni gördüm sabaha yakın bir yerden

Sevdiğim, can yoldaşım, canımın ta içi, bir "sessiz gemi" gibi omuzlar üzerinde yol alırken, gidenin sadece o değil, benden de bir parçanın gittiğini duyumsadım. Ve Fuzuli'nin şu iki dizesi yüreğimi

dağladı:

"Kim demiştir ki görünmez can bedenden gittiğin
İşte ben gördüm gözümle kendi canımdır giden"

Ölümün eşiğinde insanın bütün bir yaşamı bir film şeridi gibi gözünün önünden hızla geçermiş. Eşimin ölümü, kendi ölümüm gibi bende aynı süreci başlattı. Öylece ölümün yalnızca bedensel yaşamı bitirebileceğini, ama aramızda oluşan gönül ilişkisine son veremeyeceğini bir kez daha anladım. Ve Sevginin Saltanatı şiirini mırıldanmaya başladım:

"Seninle dolu her günüm, her anım
Gönlümde taht kurdun
Sevginin saltanatını sürüyorsun sultanım"

Gönüllerimiz kanatlanmış, sevginin engin uzayında uçarcasına yol alıyorduk. Rodos'ta, daha sonra Avşa adasında, başbaşa ne hoş ve keyifli bir tatil geçirmiştik. Bu beraberliğin sevgiden kaynaklanan gücü şiire şöyle yansıyordu:

"Dünyaya dayanmadan
Dimdik duruyorduk
Sevginin uçsuz bucaksız uzayında
İkimiz bir dünya ediyorduk"

Ne var ki, birbirimize yettiğimiz halde, bu beraberliği iki kişilik aile boyu bir bencilliğe dönüştürmüyor; hayatımızı dostlarımızla paylaşarak yaşamayı tercih ediyorduk. Büyük ev almamız da aynı düşünceden kaynaklanıyordu. Gönlümüzü, evimizi ve soframızı tüm dostlara açık tutmayı yeğliyorduk. Ve bundan büyük bir keyif alıyorduk. Olumlu düşüncelerimizle sevgimizi sürekli besliyor, yaşamı şarkıyla eşitliyorduk:

"Seni düşünmek
Seninle yaşamaya başlamak demek
Seni düşündüm
Sabah, öğle, akşam
Şarkıya dönüştü yaşam"

Gönüllerimizden taşan coşkuyla, başkalarına hizmet ederek sevgimizin zekâtını ödüyorduk.

Yirmi iki yıl dolu dolu ve yoğun bir sevgi içinde yaşarken, için için kendimi sensizliğe hazırladığımı, daha doğrusu buna hazırlandığımı şimdi daha iyi anlıyorum. "Sen Yoksun ya/Varsın Aslında" şiiri işte böyle bir duygunun ürünüydü. "Sensizlik Ya da Hüzün" şiiri de böyle bir geleceği haber veriyordu sanki:

"Yok sensiz geçen günün tadı
Hüzün, sensizliğin diğer adı"

"Sensizlik" şiiri bugünlere bir gönderme niteliğinde:

"Kaldım mı bir başıma evde
Değil, sanki ıssız çölde
Yalnızlığın hüzne
Dönüştüğü bir ikindi vakti
Halimi arz edeyim sana şimdi
Gecenin garipliği
Sabah yalnız uyanmanın hüznü
Yarım yaşanmışlığı günün
Ve kavuşmanın her an artan özlemi
İşte sevgilim, sensizliğin özeti"

Ve sonunda sensiz kaldım. Ama

gönüllerimiz öylesine örüldü ki birbirine, sen ve ben tek bir bütün olduk bir yerde. O yüzden şarkıda söylenildiği gibi, ölüm ayırsa bile biz ayrılamayız.

Sen benim için bir eşten daha fazla bir şeydin. Sevgilim, arkadaşım, dostum, desteğim ve her şeyimdin. Senin gibi güzel, zarif, coşkulu, enerjik, canlı, hayat dolu biriyle yirmi iki yıl sevgiyle yaşadığıma şükrediyorum.

Burada iyi olanların ve sevilenlerin, orada da iyi olduklarını ve sevildiklerini biliyorum. Elin iyiliklerle dopdolu olarak gittin. Arkanda büyük bir sevgi seli bıraktın. Seni tanıyıp da iyiliğinden nasiplenmemiş kişi hemen hemen yok gibi. Ne mutlu sana!.

Orada esenlik içinde olduğuna, Yaratan'ın sevgisi ile kuşatıldığına ve ışıl ışıl parladığına inanıyorum. Seni her anışımda kalbimden yeşil pembe sevgi ışığını yolluyorum ve senin için iyilikler, yücelikler diliyorum.

Seni düşündüğümde büyük bir ferahlık ve huzur hissediyorum. Ne var ki, seni o güzelim bedenli halinle de çok ama çok özlüyorum. Baktığım her şey bana seni hatırlatıyor ve gözyaşı olarak geri dönüyor.

Yıllar önce yazdığım şu satırlar bir veda mektubu gibi bugün için de geçerli:

"Sevgilim,

Bu güzel günün sabahında, uyanır uyanmaz seni buldum içimde. Ve beklediği en güzel armağana kavuşmuş bir bayram çocuğu gibi sevindim. O sevincin rüzgârıyla sana bir şeyler yazmak istedim.

Fakat, ne diyebilirim Tülin'im! "Seni seviyorum" desem, bu sana duyduklarımın yanında ne denli kifayetsiz, ne kadar sıradan bir söz olur.

Bir bahar dalı, bir çiçek nasıl anlatılabilir? Seher vakti bir kuşun ötüşü hangi söze sığabilir?

Bizim sevgimiz ise, yürek titreten bir bahar dalı güzelliğinde, bir çiçek gibi zarif ve bir kuşun ötüşü kadar içli. Böyle bir sevgi ancak gönülde duyulabilir, gözlerden okunabilir ve gözyaşı olup akabilir.

Şimdi "sevginin dili yoktur ama gözünüzün yaşı vardır şüphesiz" sözünü daha iyi anlıyorum. Hatta, anlamaktan da öte onu yaşıyorum sayende.

Tembellik konulu bir kompozisyon sınavında, öğrencinin biri boş bir kağıt vererek en yüksek notu alır. Onun gibi sadece gözyaşı ile sulanmış boş, beyaz bir kağıt çok anlamlı bir ilân-ı aşk mektubu olurdu herhalde.

Ne yazık ki, şu satırları yazdıktan sonra, ben bu şansı yitirmiş bulunuyorum. Ama işte, yine gözlerim yaşlandı. Ve sevgi kendi dilinden konuşmaya başladı. Bana susmak düşer artık. Allahaısmarladık!..

Amerikan Hastanesi antetli bir kağıda yazarak bir arkadaşla bana yolladığın son yazında her zamanki hitabınla ***"Canım Benim" dedikten sonra, benimle yaşamanın mutlulu-***

ğunun bütün bu çektiklerine değdiğini söyleyerek gönlüme su serpiyorsun. İyileşirsen, birlikte güzel görevler yapacağımızı, ama dünyadan ayrılırsan, yine orada beraber olmak üzere beni bekleyeceğini bildiriyorsun.

Sana söz veriyorum. Bir gönül eri olarak, dünyadaki görevim biter bitmez oradayım!..

ÖYLE VARSIN Kİ...

Sen yoksun ya
Varsın aslında
Hava gibi sarmış da tüm varlığımı
İçime doluyorsun her solukta
Şimdi sen, uzaktasın ya
Öylesine yakınsın aslında
Dolaşıp duruyorsun her saniye
Damarlarımda çağlayan kanda
Sen yoksun ya güya
Ne çok varsın aslında
Aklımda düşünce
Gönlümde duygusun
Sen benden içeri
Beni besleyen ruhsun

Güngör Özyiğit

SEVGİLİ TÜLİN'E

Bir yıldız kaydı, haber geldi sıladan
Bu kadar ömür vermiş Yüce Yaratan
Tababet yetmedi, geçmedi yare
Boynu bükük, teslimiz ve de biçare

İmanı bütün, güzel insandı o
Becerekli, yapıcı, iyi insandı o
İyilikleri gizlice yapan insandı o
Herkesi bile seven insandı o..

İhtiyacı olanların ihtiyacını
Zarif şekilde yapmak isterdi
Güler yüzüyle tatlı dilini
Sevgisine katmak isterdi

Destek olurdu hastalara, çaresizlere,
Hiç üşenmez götürürdü gerekli yerlere...
Hala kulaklarımda o güzel ses tonu,
Gönüllere yer etmiş unutmak pek zor onu...
Güngür Bey'in gönül halesiydi o
Çingenelerin Tülin Anne'siydi o.

NEZAHAT TAŞAR

Şimşeklerle Yıldırımlar

Nadide Kılıç

Hamile kadınlarla baba adayı erkekler arasında anket yapılsaydı (Özellikle bizim ülkemizde ama başka ülkelerde de farklı olacağını hiç sanmıyorum)sorulara verilen cevaplar istisnasız aynı sözcüklerle kurulmuş, anlamı

sözleşmiş gibi aynı dilekleri içeren tümceler olurdu. Örnek veriyorum :

- "Kızınız mı olsun istersiniz oğlunuz mu?" sorusuna yüzde doksan dokuzu "Fark etmez eli ayağı düzgün olsun yeter" yanıtını verir.

Bu dileğe katılmamak hiç kimsenin harcı değildir. Masum bir yavrunun acı çekmesini, bedensel eksiklikler içinde zorlanmasını hiç kimse istemez, isteyemez.

-"Nasıl bir çocuk istersiniz?"

Sorusuna da her zaman her anata ya da adayları, aynı cümle ile cevap verirler; "Biz akıllı uslu bir çocuk isteriz" diye diretirler. Akıllı bir çocuk, kim istemez ki! Her şeyi çabuk kavrayan, öğrenme ve algılama kapasitesi yüksek olan; evde, okulda, sokakta yani oyunda başarılı, arkadaş ilişkilerinde daima dostluğa önem vermesini bilen, geleceğini aklı üstüne inşa ederek, bir anlamda anatasının istikbâl hazırlama endişesini ve yükünü paylaşarak azaltan, zekâsının farkında bir çocuğa herkes talip olur... ama uslu sıfatı böyle bir çocukta bulunur mu?! Bulunursa anatanın istediği uslu çocuk sınıfına girer mi, bu tartışılır. Çünkü sözlük anlamı itibarıyla us akıl, uslu akıllı ile eş anlamlıdır. Anatanın istediği uslu çocuk modeli ise gerçek anlamının tersine söz dinleyen, sorun yaratmayan, her zaman aile itibarını düşünerek davranabilen, sakin, anne babasının izin sınırlarını zorlayıp yormayan, önüne konan kuralları sorgulamadan kabullenebilen, göbek bağı gibi, olayları, hayatı; onların akıl, mantık ve peşin hükümlülük penceresinden görme becerisini geliştirerek, aile yasalarına bağlanmış cici bir kimliktir.

- "Kaç çocuğunuz var?"

Bu soruya verilen cevaplardan ziyade sorunun kendisi bir tuhaflık içerir. Bir kadına kaç bileziği olduğunu sormak gibi mülkiyet duygusunu kamçılayarak, çocuğa bir değer biçerek, anne baba yüreğinde yerleşen kıymetli varlığı hiçe saymak gibi geliyor, bana... Size de öyle gelmiyor mu? Ve bu soruya verilen yanıtlar daha da ilginçtir.

- "Üç tane çocuğum var." Gizli anlamı "Ben üç çocuk doğurdum." ya da "Üç çocuk sahibiyim. Bu üç çocuk benimdir."

Ne yazık ki bu tarz soru ve cevaplar bizlere yabancı değil. Günlük konuşmalarımızda ya sorarken ya da cevaplarken kendimizi yakalayabiliriz. Konunun en acı yanı ise dilimize vuran, kalıplaşmış tümcelerin içerdiği anlamdadır. Bu, çocuklara yaklaşımımızı biçimlendiren niyetimizle, kendi çocukluğumuzda maruz kaldığımız geleneksel tutumları, daha iyisini ve yenisini geliştiremediğimiz için olduğu gibi benimseyerek uygulamamızla da su yüzüne çıkar.

Mülk sahibi insanların malları üstünde gösterdikleri hassasiyetin tıpa tıp aynısını anata da çocukları üstünde kurarlar. Çocukları söz konusu olduğunda bir alay hayalleri ve idealleri vardır. İçlerinden çocukları hep iyi eğitim almış (mutlak üniversite bitirmiş,

master tezine başlaması da tercih sebebidir) mesleğine uygun işin başına geçmiş bir yetişkin olarak hayâl ederler. Bu dileğin neresi kötü diyecekseniz!? Doğru, kötülük yok... ama bu, bir dizi güzel tasarı ve hayaller "benim kızım, benim oğlum öyle olmalı, benim çocuğum başarmalı" dayatması üstüne kurulur. Bazen anatanın çizdiği yaşam çizgisi çocuğa da biçilmiş kaftan gibi oturursa sonuç her iki tarafı da mutlu edecek boyut kazanır. Çocuk mutludur; anatasının dileğini yerine getirip kendini onlara kanıtlamış, cümle aleme hayırlı evlât olmanın örneğini vermiştir. Anata kıvançlıdır, onun çocuğu tam istediği, dilediği gibi bir yetişkin olmuştur. Aile şerefine halel gelmemiş, zafer kazanılmıştır.

Çok tiz ve sert varsayımlar mı türettim?! Ama bir ana-baba çocuğunun eğitimine henüz kundakta iken başlamaz mı? Meme emme saatlerinden çişe kalkma saatlerine kadar her detay anatanın daha az yorulması ve üzülmesi üstüne kurulmaz mı! üstelik bütün eğitici kurallar en doğru olduğu için, evlâdının gelecekte yetişkin bir birey olacağı günlerde toplum içinde zorluk çekmemesi adına konulmuştur. Bu düşünceler ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgi ve muhabbetin doğurduğu derin bir endişeden ortaya çıkar. Gerekliliği inkar edilemez, ancak zorunlu mudur acaba?

Oysa ki çocuk bugündür. Çocuk yaşanılan andır. Onların o küçük gönülleri hep şimdide yaşar. Nabızları her saniye bire bin hasat veren başaklar gibi gümbür gümbür atar.

Çünkü çocuklar biz yetişkinlerin kanıksadığı pek çok şeye heyecanla bakıp yaklaşır. Her şeyde, her varlıkta olağanüstü yenilikler bulurlar. Bu yenilikleri kavradıkları, belleklerine ve gönüllerine yerleştirdikleri anda başka bir objenin peşine düşerler. Çünkü esprisini kaybetmiştir. Düşünceleri ve dikkatlerini tıpkı bir kelebeğin kanatları gibi oradan oraya uçurur dururlar. Tabii ki, yürümeye başladıktan sonra koşar adımlarla ne pahasına olursa olsun istedikleri her şeyi yapmaya ve elde etmeye çırpınırlar. Çırpındıkları ile de kalırlar.

Akıllı uslu çocuk isteyen anatanın eğitmen ruhu Çin Seddi gibi önüne dikilir. Çocuk, bütün gücü ve heyecanıyla karşı koyar, debelenir. Oysa anatası geçit vermez bir inatla kalın yıkılmaz bir set oluşturur. Çocuk direttikçe, işkence odasında yapılabilecek her türlü eziyete eşdeğerde ithamlar, çocuğu can evinden vuran söylemlerle küçük gönlün tek dayanak noktası ve güveni olan anne sevgisinden mahrum edilme tehditleri arasında yaşanan itiş-kakış annenin zaferi ile son bulur.

Anata sözünü dinletmiş olmaktan memnundur. Çocuğuna bu davranışıyla bir şey öğretmiş, eğitimine katkıda bulunmuş, ebeveynle pazarlığa girilemeyeceği anlatılmıştır.

Çocuk ise, yaşanılan bu olayın bir eğitimden ziyade, kendi haklarının ayaklar altına alındığını, kendisinin hiçe sayıldığını düşünür ya da anne-babasının yaptığını anlayamamanın acısını yaşar. Çünkü annesinin aksine o kendisinin insan olduğunun farkındadır. Her insan gibi özgür bir birey olmanın serbestliği ile hareket etmiştir. Sadece kendi tercihlerini eyleme geçirmiştir. Eğitilmekten, tehlikeden hiçbir şey anlamadığı için, üzülmesine ve ağlamasına aldırış edilmeksizin büyüklerinin engellemesi çocuğun yüreğine ve belleğine istenmiyorum, sevilmiyorum bilgisi olarak yerleşir. Bu tarz durumların sık tekrarlanması, çocukta değersizlik duygusunu geliştirmekten başka bir işe yaramaz.

Anata günübirlik münasebetlerinde başarılı olup, uslu bir çocuğa kavuştuğu halde uzun vadede yenik düşer. Çünkü her şeyine karışılan çocuk, dalları budanan genç bir fidanın artık yeşermemesi gibi hiç heyecan duymayan, yaşama sevinci sönmüş bir zavallıya dönüşebilir. Kendisini başarıya, üretkenliğe götürecek, yepyeni tasarılara ve hedeflere şevkle girişecek itici güçten mahrum kalır. Çevresindeki herkese ve ailesine karşı saygılı ve itaatkâr davransa da mutsuzdur.

Bazen anne babaların çoğu, çocuklarının işlerine karışarak, yardım ederek onlara kabul edilmedikleri duygusunu yaşatırlar. Bunu anlayamazlar. Çünkü çocuklarına ana babalık içgüdüsü ile yaklaşırlar. Onları kendi hallerine bırakmazlar. Daima denetim altında tutmaya çalışırlar. Bağımsız bir birey olmalarına izin vermezler. Çoğunlukla çocukluk, bu aşırı korumacı, denetleyici ve tahakkümcü zihniyetin ideal eğitimi altında geçer. Gün geçtikçe her çocuk bu eğitime alışarak daha az itiraz ederler.

Yağmurlu günlerde, sağanak arasında gündüz, akşamüstü veya gece tepemizde çakan şimşeklerle irkildiğimiz olmuştur. Gece yarısı, yatak odamızın içine girip, duvarlarını bin Voltluk ampuller gibi aydınlatıp şakırdayarak, karanlığın örtücü sessizliğini bozarak bizi tedirgin ediverir. Çünkü akabinde yoğun, kulakları sağır edici bir gürültü sökün eder ki çoğunlukla bir yıldırım düşmesine delâlet edilir.

Onların ailelerine gelişleri de tıpkı şimşeklerin çakması gibi ani olur. Ruhlarındaki enerji, gözlerinde hiç sönmeyen ışıklar gibi çakmak çakmak yanar. İçlerinde kıpır kıpır kaynayan yaşama sevinci ile çevresiyle (ana-baba, kardeşleri) şakalaşmak, oynaşmak en büyük zevkleridir. Her zaman yenilik peşindedirler. Kahkahalarla gülmek, sevinci paylaşmaktan başka bir niyetleri yoktur. Diğer çocuklar gibi edilgen olmak yerine, hayata yetişkinler gibi etkin yaklaşımlar içindedirler. İşte bu halleriyle ailelerin gündemine şimşek gibi düşerler. Akıllı ve uslu çocuk bek-

(Devamı 46. sayfada)

Kendime Mektuplar

Özde bir Kardeşim, ne güzel yazmışsın gezi izlenimlerini. Mektupların birer rehber gibi gittiğin yerleri de tanıtıyor bana. Tarihi yerlerde yaşayanların çaresizlikleri ve fakirlikleri beni de çok etkiledi. Keşke ülkemin her yanı senin de söylediğin gibi homojen olabilse. Bizler büyük şehirlerin hep güzel yerlerinde yaşadık seninle. Özellikle İstanbul'un en güzel semtlerinde geçti güzel günlerimiz. Buraların Avrupa'nın sokaklarından farkı çok azdı belki de. Ama varoşlara bir uzanmaya gör. Sokakların bakımsızlığı, toz ve toprağı birbirine girmiş vaziyette orada yaşayanların çaresizliklerine bir de ümitsizlikleri eklenmiş durumda. Arada bir, yabancı TV kanalları bizi gösterir. Türkiye diye gösterdikleri de hep bu ikincisi olur. Öylesine üzülürüm ki. Neden güzel caddelerimizi,

Avrupa'ya benzeyen yönlerimizi göstermezler diye hayıflanırım. Sonra da düşünürüm... Buralar o kadar azınlıkta ki. Dışarıdan bakılınca bize demek ki ortalamamız böyle gözüküyor derim.

Oralarda yaşayanlar her gün daha fazla yorulurlar. İç içe yaşamanın getirdiği kapalı bir kültür gelişir aralarında. Birbirlerinin iyisini de kötüsünü de daha fazla merak ederler. Birbirlerine daha fazla sahip çıkmak adına birbirlerini zedelerler. Çok yardımsever olup bir anda ellerini eteklerini de çekebilirler. Uç noktaları kolay yaşarlar. Biliyorsun çocukluğumun bir kısmı güneyin büyük illerinden birinin böyle bir mahallesinde geçmişti. Annem mümkün olduğunca beni ve kardeşimi evimizin avlusunda tutardı. Oyun oynamamız için dışarıya bırakmazdı. Evimiz adeta çölün ortasındaki vaha gibiydi bizim için. Bazen de modern bir hapishane olurdu.

Aynı şehrin içinde sanki şeffaf sınırlar var insanlar arasında değil mi? Şehirlerin tozu toprağı olmayan kısımlarında yaşayanlar ise birbirlerinden ne kadar kopuklar ve ilgisizler. Birbirlerinin iyisinde de kötüsünde de yer almak istemez bir şekilde yaşayıp duruyorlar. Adeta korkuyorlar birbirlerinden. Birbirlerini sevmekten korkuyorlar. Şu koca şehir gözlerimizin önünde bizlere bir laboratuvar oluyor da bizler göremiyoruz. Biz birbirimizin özelliğine girmeden birbirimizi sevmeyi beceremiyoruz. Varoşlarda iç içe geçmiş girift ilişkileri sevgi sanıyoruz. Ya da apartman yaşamlarında birbirine uzaktan merhaba deyip birbirimizin özelliğine saygı duyduğumuzu zannediyoruz. Oturduğum apartmanın 26 yıllık olduğunu hiç söylemiş miydim sana? Ben burada yaklaşık 20 yıldır oturuyorum. Hiç kimsenin birbirine gidip geldiğini görmedim desem yalan olmaz herhalde. Göz göze gelip de merhaba demeyenler bile var. Şimdi kendime iş edindim. O demese bile ben ona diyorum. Bir de komşular toplantısı düzenledim geçenlerde. Herkes öylesine neşeliydi ki sorma gitsin. Sonra onlar düzenlemeye başladılar. Herhalde bu bir gelenek haline gelecek.

Biliyor musun insanoğlu zor bir hamur. Bazen bu gerçek bana çok ürkütücü ve ağır geliyor. Neden ilişkiler tıkır tıkır yürümüyor. Neden insanlar birbirlerinden bu kadar korkuyorlar? Öylesine çeşitli insanlar, öylesine çeşitli huylar var ki.

Canım dostum sen iş ilişkilerinin dışında nasıl yürütüyorsun insanlarla ilişkilerini? Mesafe koymaktan yana olduğun eski günlerin geliyor hatırıma. Hani hemen samimi olamazdın ya insanlarla. Fazla yakınlık hoşuna gitmezdi. Hatta bazı kişiler seninle çok dostluk kurmak istedikleri halde çekinirlerdi. Hani şimdi gençler arasında moda olan bir sözcük var "o artık aşmış" diyorlar. Gerçekten sen de aştın diye düşünüyorum. Geçenlerde eski bir arkadaşımız seninle ilgili çok hoş ve olumlu izlenimlerini dile getirdi. Seni biraz meraklandırayım. Gelecek mektuba kadar bakalım nasıl sabredeceksin.

Bir merhabayı eksik eden komşumla aram şimdi çok iyi. Meğerse ne çok değerleri, ne ilginç bir hayatı varmış. Gelecek mektubumda bunları sana anlatmayı istiyorum. Çünkü gerçekten ilgini çekecek birisi. Gördüğün gibi beni izlemeye devam edeceksin dostum. Hoşça kal ve kendine iyi bak...

Özde bir kardeşin...

Nelda Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Çeviren: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch'ün kendisi? O kimdir? Nereden gelmiştir ve dünya misyonundaki yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış. Oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu fark edilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle Yeni Çağ'ı başlatacak Doğru Yaşam Bilgileri arasında bir köprü ve Doğru Yaşam Bilgileri'nin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

BİZ ÖLDÜKTEN SONRA

(Geçen Ayın devamı)

"Burada iletişim için radyo kullanılmaz. Birbirimize ulaşmanın en yaygın metodu telepatidir. Ancak bu, kendileri orada olmasalar bile onlara ulaşmayı başarabilenler tarafından uygulanır. Bu varlıklar genellikle büyük kitlelere aynı anda ulaşabilme becerisine sahiptirler. Onların metotları sizin radyonuzun çalışma prensiplerinden farklıdır elbet.

"Dünyalı bakış açınıza göre burada gazeteler de yoktur çünkü olayları ortaya çıkarmaya ve resmetmeye gereksinim yoktur da ondan. Sizin için bunu anlamak zor olacak ama burada bilgi ona sahip olmak isteyenlere zaten düzenli olarak gider. Onların da görevi zaten bu bilgileri yaymaktır.

"Bilmediğim bir konuda bana bir şey anlatılmak istendiğinde bunun düşüncesi, onu bilmem gerektiğine inanan varlık tarafından otomatikman bana gönderilir. Bu düşünceleri yaymakla görevli olanlar ve bunun için özel olarak eğitilenler vardır burada.

"Bu dediğiniz şeyin aynısı bizlere ilham geldiğinde de olmaz mı?"

"Farklı bir skalada evet diyebilirim. İlham aldığınızda bu sizin bilerek veya bilmeyerek bizim dünyamıza ayarlandığınızdandır. Böylece ayarlandığınız kanaldan güç, ilham veya mesaj alırsınız. Bu şartlara bağlıdır.

"Bizim dünyamızda ise bizler düşünceleri sürekli olarak alır ve veririz. Bizim spiritüel dalga boyumuzda yani aynı olgunlukta olduğumuz varlıklarla aramızda düşünce alışverişi yaparız. Dalga boyunun uzunluğu tekâmül seviyemizle orantılıdır.

"Dünyadaki isimlerinizi orada da kullanır mısınız? Örneğin Abraham Lincoln hâlâ aynı isimle mi çağırılıyor orada?"

"Evet. Bu gerekli ise yani onun tanınması için isim çok önemli ise evet. Ancak şunu bilmelisiniz ki isim varlığın kendisi değildir, varlığın tanınmasına yardımcı olan aracıdır. Dünyanızın manyetik alanını geçip buraya geldiğinizde ismin önemli olmadığını anlarsınız çünkü burada esas varlığınız neyse onunla tanınırsınız."

"Peki buna diğer varlıklar da şahit olur mu?"

"Tabii ki. Dünyanızın çekim alanından kurtulup spiritüel hayata adım attığınızda sizden dışarı bir ışık yani auranız çıkar. Bu sizin kim ve ne olduğunuzu ortaya koyar. Bunu anlamak zor mu?"

"Hayır" diye cevap verdi soruyu soran kişi. "Bizim dünyamızda bile bazen o kişiyi iyice tanımasak bile nasıl biri olduğunu hissedebiliriz."

"Bu doğrudur çünkü onun aurasında gizlidir her şey. Burada da öyledir ancak biz bunu daha yoğun bir şekilde yaşarız."

"Sizin dünyanızda da ünlü erkekler ve kadınlar var mıdır?"

"Şöhret dünyanızdaki bazı insanlara doğumlarında gelir. Onlar bunu kendi yaşamlarıyla, çabalarıyla ve emekleriyle kazanmamışlardır. Halbuki dünyanızda kimsenin tanımadığı bilmediği öyle insanlar vardır ki bizim dünyamıza geldiklerinde onlara ün verilir. Ruhlarımız bizim gerçek pasaportlarımızdır."

"Orada kitaplar veya muadili olan şeyler var mıdır?"

"Evet pek çok kitap vardır. Dünyanızda bilinen her kitabın bir kopyası burada bulunur. Bazen de sizin dünyanızda orijinallerinin bulunmadığı kitaplar bizde bulunur. Tüm sanat dallarına, edebiyata ayrılmış geniş ve büyük binalarımız ve ilgilendiğiniz her konuda başvurabileceğiniz geniş kaynaklarımız vardır."

"Bunları kimler hazırlar orada?"

"Yazarlar ve kitapların hazırlanmasında uzman olan kişiler"

"Eterik insanların okuyup anlayabileceği eterik kitaplarınız da mevcut mudur?"

"Elbet ki mevcuttur."

"Peki aynı kitabı farklı anlayanlar olabilir mi?"

"Hayır" diye cevap verdi Silver Birch. "Hiç içinde kitap okuduğunuz bir rüya gördünüz mü?"

"Görmedim ama bunun nasıl bir şey olduğunu kuvvetle tahayyül edebilirim."

"Peki o zaman bu gerçek bir kitap olur mu?" diye sordu Silver Birch. Soruyu soran kişi ise "Hayır" diye cevap verdi. Bunun üzerine Silver Birch şöyle devam etti:

"Varsayın ki hiç uyanmadınız ve görmüş olduğunuz rüya sizin sürekli gerçeğiniz haline geldi. Uyanmadığınız için de bunun bir rüya olup olmadığını mukayese edemediniz. Böylece rüya diye gördüğünüz her şey sizin için birer gerçek oldu. Tam tersine uyanık olduğunuz hal gölgeler içinde kaldı. Rüyalarınız esnasında öte alemle yoğun bir şekilde ilgilenirsiniz. Öyle ki bu yoğun ruhsal haliniz sizin için bir gerçek oluverir. Adeta dünyanızdaki madde kadar gerçektir sizin için."

"Benim dünyamın size sunduğu her şeyi bütün bilincinizle alıp hoşnut olduğunuzda sizin için bizde olan sevgiyi bilecek ve sizin için çalışmamıza ve size hizmet etmemize neden olan sevgiyi öğreneceksiniz."

"Siz henüz ruh dünyasının neşe ve coşkusunu tatmadınız. Sizin dünyanızda buradaki ruh hayatıyla kıyaslayacağınız hiçbir şeyiniz yoktur ki. Çünkü burada maddenin esareti yoktur. Burada gitmek istediğiniz her yere gidebilirsiniz, düşüncelerinizin şekil aldığını görebilirsiniz ve paranın size yüklediği sıkıntılardan kurtulabilirsiniz.

"Sizler madde içine girmiş olan ruhlar olarak henüz gerçek güzelliğin ne olduğunu algılayamıyorsunuz. Siz bizim ışığımızı, rengimizi, manzaralarımızı, ağaçlarımızı, kuşlarımızı, nehirlerimizi, ırmaklarımızı, dağlarımızı, çiçeklerimizi görmediniz ki. Ve hâlâ siz ölümden çok korkarsınız.

"Ölüm kalplerinizde adeta bir terör yaratıyor sizin. Sizler ancak öldüğünüzde yaşamaya başlayacaksınız. Şu an siz yaşıyor gözüküyorsunuz ancak gerçekte ölüsünüz. Bizler tedricen gelişiriz ve ilerleriz. Ruhun gücü madde ile tecrübe içine girerek tedricen artar. Ruh, ruhsal gerçeklerin ışığına maruz kaldıkça karanlık da tedricen azalır.

"Buradaki dünyamızı sizinkiyle kıyaslayacak hiçbir şey yoktur. "Ölü" diye bilinen bizler yaşam hakkında inanın sizlerden daha fazla şey biliyoruz.

"Burası tüm sanatçıların rüyalarının gerçek olduğu yerdir, öyle ki bütün şairler ve ressamlar arzularının gücünü burada idrak ederler ve dahiler kendilerini

tümüyle burada ifade ederler. Burada yetenekler diğerlerinin hizmetine sunulur.

"Burası düşüncenin gerçek lisan olduğu yerdir. Düşünce ise kendini ışık hızıyla gösterir.

"Burası tasasını hiç duymayacağımız paranın olmadığı yerdir. Burada rekabet yoktur ve güçlü zayıfı ezmez. Burada güçlü olan gücünü başkalarının hizmetine sunduğu için güçlüdür.

"Burada işsizlik de yoktur. Burada bencillik yoktur. Burada mezhepler yoktur. Burada sadece ilâhi yasalar vardır. Ruh madde dünyasına yaklaştıkça kendini ifade etmesi de zorlaşır. Ölüm aslında trajik bir olay değildir. Esas trajik olan sizin dünyanızda yaşamaktır. Ölüm ruhun özgürlüğünün tadına varmaktır. Ruhun aslına dönmesi trajik olur mu hiç? Renklerin harikalarını görmek, madde dünyanızda duymadığımız müzikleri duymak trajik olur mu hiç? Hiç acı duymadığımız bir ruhsal bedende olmayı siz trajik mi sayıyorsunuz?

Dünyanızda bizim dünyamızın muhteşemliğini resmedecek bir ressam yoktur. Buradaki müziği notalara dökecek bir bestekâr da yoktur. Orada bir yazar yoktur ki bizim güzelliğimizi fiziki kelimelere dökebilsin.

"Her yerde Büyük Ruh'un eserlerini görürsünüz. Yaşam normal döngüsünü sürdürürken siz çiçeklerin ne güzel açtığını görür ve etraflarına kokular saçtığını duyarsınız ve şöyle dersiniz: "Büyük Ruh ne güzel yaratmış!"

"İşte bu gördükleriniz bile buradaki güzelliklerin sadece solgun bir yansımasıdır. Burada daha önce hiç görmediğiniz çiçekler ve renkler vardır."

Aslında buraya her gece gelirsiniz ama unutursunuz. Bu sizin bir hazırlığınızdır. Aksi taktirde sizin için buraya gelmek şok olurdu. Buraya gerçekten geldiğinizde daha önceki gelişlerinizi hatırlarsınız.

"İşte o zaman bedenin esaretinden kurtulmuş ve kendinizi tam bir bilinçle ifade edebilme yetisine kavuşmuş olursunuz."

(Gelecek ay, "Kelimelerin Sihirli Ağı" başlıklı konuyla Silver Birch Öğretilerine devam edeceğiz.)

Bir Bardak Sütün Hatırı

Howard, yoksul bir ailenin çocuğuydu ve okul giderlerini karşılamak için kapı kapı dolaşarak eşyalar satıyordu.

O gün, hiçbir şey satamamıştı ve karnı da çok açtı. Bundan sonra çalacağı ilk kapıdan yiyecek bir şeyler istemeye karar verdi. Kapıyı açan sevimli genç bayanı görünce utandı.

Yiyecek bir şeyler yerine "Affedersiniz, bir bardak su rica edebilir miyim?" diyebildi yalnızca.

Genç bayan, çocuğun aç olabileceğini düşünerek kocaman bir bardak süt getirdi ona. Çocuk, sütü yavaş yavaş içine sindirerek içtikten sonra "Çok teşekkür ederim, borcum ne kadar?" diye sordu genç bayana. Genç Bayan, "Borcunuz yok" diyerek, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle devam etti; "Annem, gösterdiğimiz şefkat ve nezaket karşılığı olarak asla bir bedel ödenmesini beklememizi öğretti bize" dedi.

Çocuk "O halde çok teşekkür, yürekten teşekkür ederim size" dedi.

Howard Kelly, evin önünden ayrıldığı zaman kendisini yalnızca bedensel olarak değil, ruhsal olarak da güçlü hissediyordu.

Yıllar sonra genç bayan çok ender rastlanan bir hastalığa yakalanmıştı. Yöredeki doktorlar çaresiz kalınca, hastalığı ile ilgili araştırmalar yapılması için onu büyük kente gönderdiler.

Dr.Howard Kelly, konsültasyon yapması için çağrıldığı hastanın hangi kasabadan geldiğini duyunca heyecanlandı. Artık genç olmasa da yıllar önce kendisine sevgiyle yaklaşan bayanı ilk gördüğü anda tanımıştı ve onun yaşamını kurtarmak için elinden geleni yaptı.

Uzun süren tedaviden sonra bayan sağlığına kavuştu. Dr.Kelly, denetlemesi için önüne getirilen faturaya şöyle bir baktı ve üstüne bir şeyler yazarak zarfın içine koydu ve hasta bayanın odasına gönderdi.

Kadın elleri titreyerek aldı zarfı eline. Açmaya korkuyordu... Hastane faturasını asla ödeyemeyeceğini ve geri kalan yaşamı boyunca bu faturayı ödemek için çalışacağını biliyordu. Sonunda zarfı açtı ve faturaya iliştirilmiş bir not dikkatini çekti. Kâğıtta şunlar yazılıydı: ***"Hastane giderlerinin tamamı bir bardak süt karşılığı ödenmiştir."***

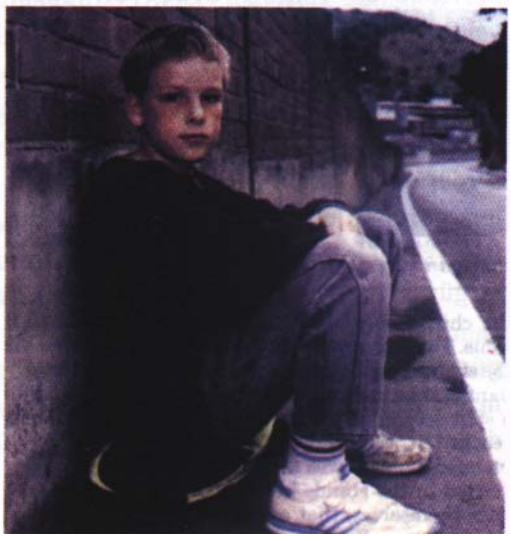

Yolumuzdaki Engeller

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu.

Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu.

Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı. Kese altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde:

"Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir" diyordu kral.

Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders almıştı.

"Her engel, yaşam koşullarınızı daha iyileştirecek bir fırsattır."

BENCİLLİK-II

Nelda Bayraktar

** Vermek isterim ama verdiklerim yerini bulmalı, değmeli der durursunuz. Oysa meyva bahçenizdeki ağaçlar ve çayırlara saldığınız davarlar böyle söylemiyorlar. Onlar yaşamak için veriyorlar, çünkü vermezlerse ölür, yiterler.*

Halil Cibran

NEDEN BENCİLLİK KISKANÇLIĞA GÖTÜRÜR?

Bencil insan neden kıskançlığa meyillidir?. Kendi değerlerini bilmediği ve hep bir kılıf içinde yaşadığı için başkalarının değerlerine tahammülsüzlük gösteri. Çünkü kıskanç insan daima en iyi için oynar. Her şeyin en iyisi o olmak ister. Neden çünkü kendi çıkarlarının gerçekleşebilmesi için böyle olması gereklidir. Bu tahammülsüzlük bazen hasede bile vardırır o bencil insa-

nı. Çevremizdeki şu örneklere sık sık rastlayabiliriz:

-Kaynana gelin ilişkilerinde, kayınvalidenin oğlu üzerindeki bencilce tutumları.

-Karıkoca ilişkilerinde, kıskançlık boyutundaki bencillikler.

-Trafikte birbirinin hakkına kolayca tecavüz eden sürücüler. Önce ben diyen taksiciler v.s

- Her hangi bir kuyrukta beklerken öne geçip, diğer insanları hesaba katmadan işini halledenler.

Şöyle bir düşünelim söylediğimiz yalanlarda bencillik hiç yok mu?

Yalan kendi menfaatimize ancak başkasının zararına olan sözlerimiz, davranışlarımız değil midir? Sencil olmayan, karşımızdakinin hayrına olmayan en ufak davranışlarımız bencillik değil midir?

Zararlı sanayi atıkları gemilere yüklenip, başka ülkelerin sularına bırakılmıyor mu? Fabrika atıkları hiç bir arıtma tesisi kurulmadan nehirleri, denizleri kirletip, canlı hayatı tehdit etmiyor mu? Savaşların, terörün sebepleri, belli bir kitlenin kendi davasını haklı görmesi, peşin hükümle hareket edip zarar vermesi değil mi? Devletler kendi çıkarları için insanlık için fayda sağlayabilecek bilgileri saklamıyorlar mı? Biliyor ve görüyoruz ki her yerde çıkar çevreleri var ve devletlerin başındaki yöneticiler ise belli grupların çıkarlarını düşünüyorlar.

Bir yanda açlık, susuzluk, ve çeşitli sıkıntılar varken insanlar gereğinden fazla tüketip, sadece kendi nefislerine harcıyorlar. İnsanı sadece tüketen bir varlık olarak gören ekonomik sistemler onları tüketime sevk ediyor.

Bugünkü sistemlerin insanları nasıl rekabete ittiğini, nasıl bencilleştirdiğini biliyoruz. Reklam piyasalarını, eğitim sistemlerindeki yarışları hepimiz görüyoruz ve üzülüyoruz. Rekabet insanları nefisleri için kazanmaya itiyor, hak sınırları işte bundan aşılıyor. Batının eğitim sisteminde bile bu var. Buna Batı Pedagojisi diyorlar. Daha çok maddi değerleri ön plana çıkartıcı, insanı maddeden ibaret gören bir eğitim sistemi bu. İnsanı rekabet çarkına nasıl en iyi sokabilirimin eğitimi bu. Doğuda ise tam tersine Doğu Pedagojisine göre eğitim yapılıyor. Bu eğitim sisteminde de sadece manevi değerler ön plana çıkartılıp, insanın sadece ruh tarafı ele alınıp madde tarafı adeta ıskalanıyor.

İnsan bedene sahip bir ruh varlıktır. İnsan tekâmülü için madde gerekmektedir ama sadece araç olarak. Madde insan tekâmülü için sadece bir geçittir. Maddeye hakimiyet kazanması için bir nevi egzersiz gibidir. Yoksa onun kölesi olmak için değil. Maddeden kaçarak da bu yapılamaz. Araçlar ise asla amaçlaştırılmamalıdır.

Elbette ekonomik sistemler ele alınmalı, yapılmayan pek çok reform yapılmalıdır. Kurallar, düzen, disiplin esasen olmalıdır ama aynı zamanda insanı da değiştirecek, onun ruhsal tekâmülünde reform yaratacak gönül eğitimlerinin de yapılması gerekmek-

tedir. Öyle ki insan her nerede olursa olsun kendinden önce yaratılmış olan her şeyi daha çok sevebilsin, öyle ki insanın insana farksızlığını her nerede olursa olsun anlayabilsin. Öyle ki insan mut-lu olsun. Çünkü insan değişmediği, bencillik ve nefsaniyetinden kurtulamadığı sürece en mükemmel sanılan sistemleri bile bozmaktadır.

BENCİLLİĞİN KAYNAKLARI NELERDİR?

1. Nefis yani nefsaniyet bencilliğin ana kaynağıdır. Kısaca dünyaya ve bedene bağlı tüm isteklerimiz ve tutkularımız ve düşkünlüklerimiz diyebiliriz. Kişinin tekâmül seviyesine göre bu istekler ve düşkünlükler değişebilir. Kişi eğer nefsine düşkünse bu doğrultuda bencilce davranışlar içerisine girer. Yani hodkâm olur. Diğerkâm yani sencil davranışlar içerisinde olamaz. Bugünkü materyalist dünya ve inançsızlık elbette insanın bu tarafını tahrik etmektedir.

2. Bilgisizlik

Bencil insan kendini tanıma bilgisinden yoksundur. Dünyaya yükselmek, arınmak, bir olmak için geldiğini, bir olabilmek için de aynen bir bedenin uzuvları gibi olmak gerektiği bilgisinden yoksundur. Herkes kendini düşünürse beden hastalanır. Dişimiz ağrırsa bütün bedenimiz dişimizle ilgilidir. Bedenin bir organı hasta olur da diğerleri buna ilgisiz kalırsa o bedenin birliğinden söz edilemez.

Bencil insan aynı özden, bir asıldan varedildiğimiz için tüm insanların kardeş olduğu bilgine sahip değildir.

Dünyada bulunuşumuzun eksiklerden, hatalardan ve bilgisizlik ile cahilliğin yaptırdığı yanlışlardan kurtulmak için olduğu bilgisinden de yoksundur bencil insan.

Kötülüğün de iyiliğin de dönücü olduğunu ve yaşamın gayesini bilmez, Çünkü biz insanlar yaşamak için varedildiğimiz gibi aslında hayır ve iyilik için de varedilmişiz ve Yaratan'a olan borcumuzu birbirimize iyi yaptıklarımız ve verdiklerimizle ödeyebiliriz ancak. İşte onun için Yaratan'ın biz insanlardan neler beklediğini çok iyi anlamak önemlidir.

Bencil insan değişmenin gerekli olduğu bilgisinden de yoksundur. Kendisi ile cenge girmez. Arınmanın neden gerekli olduğunu bilmez. Bütüne verdiği zarardan habersizdir bencil kişi.

3. Bazı bencilleri anne ve babaları hep alıcı yetiştirmiştir. Vermeyi bilmemeleri, öğrenememeleri bundan kaynaklanır.

4. Benciller tecrübelerinden doğru sonuç çıkaramazlar.

5. Çocukluğundan beri sevgisiz ortamlarda bulunmak, sevgi ile beslenememek, kişinin kendine savunma mekanizması olarak bencilliği seçmesine sebep olabilir. Bunun için de kendi çıkarı için kolayca zarar verebilir. Ya da sevgileri suistimal edebilir.

KENDİMİZE ŞU SORULARI SORALIM

-Sencil miyim? Eğer öyleysem bu doğrultuda neler yapıyorum?

-Beklentisiz bir tip miyim? Sokaktaki iki yabancının birbirinden beklentisi olmadığı gibi mi?

-Yoksa çevremdekilerin bana olan ihtiyaçlarını görüp de görmezlikten mi geliyorum.

-Onların gereksinimlerine karşı vurdum duymaz mıyım? Vurdum duymazlık aslında yalan davranış olmaktadır.

-İstismar edilmekten korkup kendi kabuğuma mı çekiliyorum?

-Çevremle, komşularımla ilişkilerim nasıl?

-Onlara güler yüzle, tatlı dille, vericilikle davranıyor muyum?

-Çevrem, yakın arkadaşlarım beni nasıl görüyor? Nasıl olmamı isterler? Onların dili ile kendimi görüyor muyum?

-Benim örnek aldığım bir kimse veya kimseler var mı?

-Kendime ve çevreme güven duyuyor muyum? Başkaları bana güveniyor mu?

-Haklara karşı saygılı mıyım?

-Kolayca hiddetlenip her şeyde kendimi mi haklı görüyorum?

-Ne derece objektif bakıyorum?

-Nefsimi ön planda tutuyor muyum?

-Başkalarının başarıları bende ne gibi duygular uyandırıyor? Kederleri, sevinçleri paylaşabiliyor muyum?

-Kolay ve gönülden övgü yapabiliyor muyum?

-İnsanların iyi yönlerini keşfedebiliyor muyum?

-Alıngan bir yapım mı var?

-Eleştirildiğim zaman tepkim ne oluyor? Savunma mekanizmalarım hemen devreye giriyor mu?

-Gururum var mı? Hangi noktalarda? İkinci planda olmaktan hoşlanıyor muyum? Ya da böyle olmayı kafamda nasıl çözümledim?

**** Başkalarının hakkını alanlar, kötü yoldan kazanç elde edenler, onun bir kuruşunu bile sarfedemezler. Onlara öyle bir hırs verilir ki, cimri olurlar. Kendi nefislerine bir kuruş bile sarfedemezler. Böylece toplar dururlar. Ancak hak yerini bulduğu zaman buzlar çözülür, karanlık dağılır.***

İki Yaşam Arasında

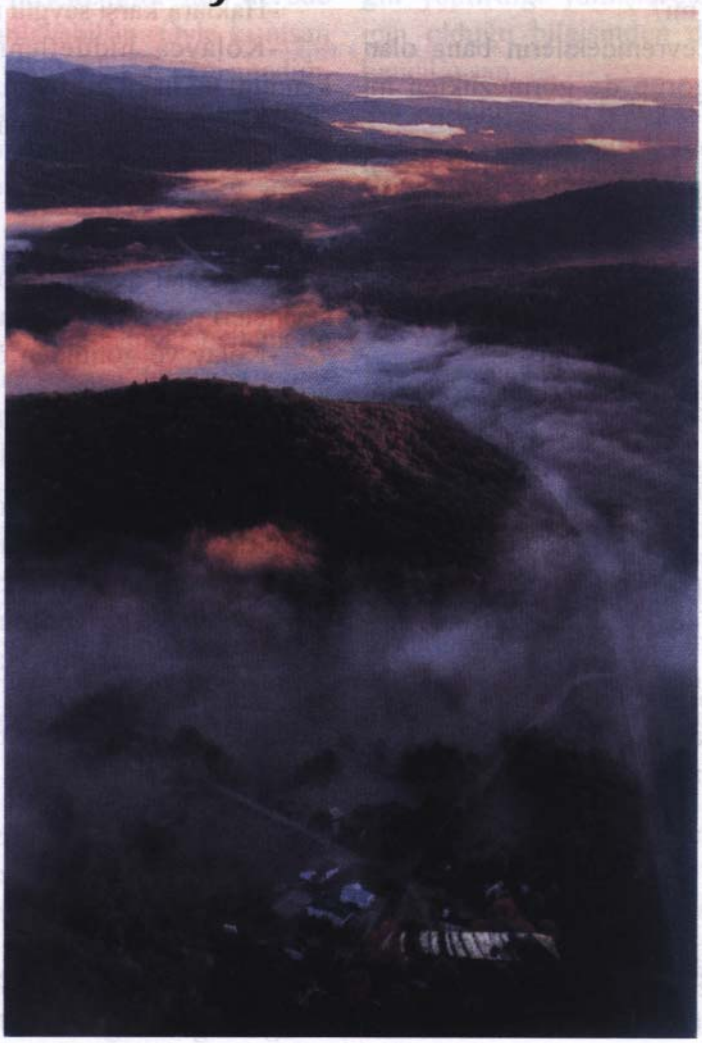

Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz "İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu" adlı dizide Dr. Newton'un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton'un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

Olay 29'a kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Dr. N: Bu işe yarayacak mı?

S: (acı bir şekilde) Bu tam beklediğim şey. Londra iyi olmayabilir. Diğer erkeklerle yatmak için sokakları arşınlayabilirim. Bu alternatifi seçersem genç yaşımda bebeğimle birlikte öldüğümü görüyorum. Felâket...

Dr. N: En azından bu alternatifi seçtiğinde hayatta kalmak için çabalamış oluyorsun. Peki sana gösterilen diğer alternatifler neler?

S: Gittikçe yorulduğumu hissediyorum. Yaşlı adam bana son alternatifimi gösteriyor. Aslında başkaları da var ama sanırım durmak zorunda hissediyor ben öyle istediğim için. Bu sahnede annem ve babam hâlâ benim yanlarında kalmamı istemiyorlar ancak bir yolcunun köyümüze geldiği vakte kadar bekliyoruz. Babam bu yolcuya benim için bir şeyler ödüyor ve adam beni at arabasına almayı kabul ediyor. Londra'ya değil fakat komşu köylere gidiyoruz. Sonuçta bir ailenin yanında bir iş buluyorum. Onlara kocamın öldürülmüş olduğunu söylüyorum. Yolcu bana pirinçten yapılma bir yüzük vererek hikâyemi doğruluyor. Bana inanıp inanmadıklarını bilmiyorum. Aslında bu benim için fark etmiyor da. Bu kasabaya yerleşiyorum. Bir daha da evlenmiyorum. Çocuğum ise sağlıklı bir şekilde büyüyor.

Dr. N: Yaşlı adamla bu alternatifleri birlikte çalıştıktan sonra ne düşünüyorsun?

S: (üzgün bir şekilde) Kendimi öldürmem bir israftı. Şimdi anlıyorum bunu. Bunu hep biliyordum aslında. Öldükten hemen sonra kendi kendime şöyle dedim: "Allahım, bunu yapmam bir aptallıktı. Şimdi bunu tekrar ve tekrar yapmak zorunda kalacağım!" Konsül üyelerinin önüne geldiğimde yeniden denenmek isteyip istemediğimi sordular bana. Ben de "Bunu bir süre düşünmek istiyorum" diye cevapladım onları."

Bu seanstan hemen sonra hastamla cesaretle ilgili, bu hayatında yapmak zorunda kaldığı seçimleri konuştuk. Henüz ergen bir yaşta iken hamile kalmış ve bu zorluğu önce okul müdürünün yardımıyla sonra da annesiyle aşmıştı. Onlar onu tek başına ayakta durabilmesi için cesaretlendirmişlerdi. Seanslarda süjem ruhunun ciddi olayları olumsuz bir tarzda önceden yargıladığını gördü. Önceki hayatlarında ne zaman bir kriz yaşasa verdiği kararın hep yanlış olduğuna dair bir kanı edinmişti.

Amy dünyaya geri gelmekte pek istekli davranmamış olsa da bugün kendine güveni daha fazla olan bir hanım görünümünde. Yukarıdaki 100 yılı yani bir asrı intiharı ve verdiği kararları tahlil ederek geçirmişti. Amy müzik ruhuna sahip bir varlıktı. Seanslardan birinde şöyle dedi:

"Bana verilen bedeni harcadım. Bunun için bana ceza verildi. Rekreasyon zamanlarında müzik odasına bu yüzden giremiyorum. Aslında buraya girmeye can atıyorum. Geçmiş hayatlarımı bir ekrandan seyrederek yapmış olduğum seçimleri kendimi ve etrafımdakileri nerelerde incitmiş olduğumu analiz ediyorum."

Süjelerim ne zaman olayları yorumlarken "ekran" kelimesini kullansalar etraftaki sahne göreceli hale gelir. Küçük konferans odaları ve kütüphane, TV boyutundaki kitapların her çeşidinden oluşan masalarla dolar. Bu kitapların üç boyutlu ekranları olur. Süjelerimden birisi bir gün şöyle demişti: "Bu bize sayfaları olan kitap illüzyonu veriyor ancak aslında bunlar titreşim veren enerji sayfaları ve üzerlerinde olayların resimleri beliriyor.

"Bu ekranların boyutları, verilen sahnenin kullanımına göre değişiyor. Örneğin, yaşam seçim odalarında ki biz bunlara enkarnasyonlarımızdan hemen önce bakarız, ekranlar spiritüel kütüphanedekilerden daha büyüktür. Ruhlara bu sahnelere giriş opsiyonu tanınır. Büyük halkalar ruhun etrafını sarar ki biz bunlara Kader Halkası deriz."

Bu ekranların olağanüstü boyutlarına rağmen gelecek hayat seçim odalarında ruhlar bu sahnelere daha uzun zaman bakabilmek için kütüphanede zaman geçirirler. Daha küçük olan kütüphane ekranları geçmiş hayatlar ve hemen önceki yaşamlar için kullanılır. Ekranlar ister küçük isterse büyük olsun süjelerimin hemen hepsi bunların birer film sahnesi gibi olduklarını ve bir kısım enerjilerini odada bırakarak içine girebildiklerini söylediler.

Tüm kozmik ekranlar çok boyutludur. Düşünceler ise bunları yönlendirirler. Ruhlar zaman zaman paneller, kollar ve tuşlar gibi yardımcı aparatlar da kullanabilirler ancak bunlar dünyaya enkarne olan ruhlar için hazırlanmış illüzyonlardır.

Bir sonraki olayda görülmeyen bedensiz bir varlığın geçmiş yaşam sahnesini bazı değişikliklerle yeniden yarattığını fark ediyoruz. Bu ayarlamalar ruhu eğitmek ve empati yaratmak için kullanılıyor.

OLAY 30

Bu olay ismi Unthur olan ve diğer insanlara karşı agresif bir tavır sergilemiş olan bir ruhla ilgili. Ruh eğiticileri Unthur'un geçmiş yaşamını çocukluğundan itibaren değerlendirmesini istiyorlar.

Dr. N: Ruh dünyasına geri döndüğünde geçmiş yaşamına ışık tutacak ve özellikle hatırladığın bir şey var mı?

S: Rehberim Fotanius'la birlikte önce grubumda sonra da kütüphanede özel bir çalışma yapıyorum. Geçmiş yaşamım oldukça taze duruyor.

Dr: N: Buraya geleceğin tek zaman bu mu?

S: Oh hayır. Biz kendi kendimize de buraya geliriz. Burada bir sonraki yaşamlarımıza da hazırlanıyoruz. Yine burada amaçlarım doğrultusunda yeni hayatımda seçeceğim meslekleri de çalışabiliyorum.

Dr. N: Pekâla, şimdi kütüphaneye geçelim. Bana gördüğün her şeyi anlat lütfen.

S: Oda büyük, geniş bir dikdörtgen binanın içinde yer alıyor. Buradaki herşey parlıyor ve şeffaf görünümde. Duvarlar kalın büyük kitaplarla dolu.

Dr. N: Seni buraya Fotanius mu getirdi?

S: Sadece başında. Şimdi yanımda saçları bembeyaz olan bir hanım var. Yüzü çok güven telkin ediyor. Burada ilk gördüğüm şey sonu nerede bittiği belli olmayan uzun ve büyük masalar. Bu uzun masalara oturmuş ve önlerindeki kitaplara bakan pek çok kişi görüyorum. Kişiler birbirine pek yakın oturmuyorlar. Aralarında mesafe var.

Dr. N: Bu neden peki?

S: Oh... Bunların birbirlerinin yüzlerini görmemeleri sanırım kibarlıklarından ve birbirlerinin özelliklerine girmek istememelerinden kaynaklanıyor.

Dr. N: Lütfen devam et.

S: Benim kütüphanecim bilim adamı tavrı sergiliyor. Biz bunlara zaten alim diyoruz. Bazıları ise bunlara Arşivci diyor. Duvardaki kitapların yanına gidiyor ve bir kitap çekiyor. Bunların benim kayıtlarım olduğunu biliyorum. Bu kitaplarda anlatılan ve henüz anlatılmayan hikâyeler var.

Dr. N: Kütüphane kartın var mı?

S: (gülüyor) Hiçbir kart gerekmiyor burada. Sadece ruhsal ayar yapman

yeterli.

Dr. N: Sadece tek bir hayat kitabın mı var?

S: Hayır. Bugün kullanacağım kitap bu. Kitaplar belli bir sırayı takip ediyor. Ben benimkilerin nerede olduğunu biliyorum çünkü onlara doğru baktığımda uzaktan bile olsa parlıyorlar.

Dr. N: Bunlara kendi kendine giriş yapabiliyor musun?

S: mmm... hayır.. fakat daha eskiler yapabiliyor.

Dr. N: O halde kütüphaneci şimdi çalışman gereken kitabı sana getirdi öyle mi?

S: Evet. Alim dediğim kişi başlamam gereken sayfayı benim için açıyor. Altın harflerle yazılı bir sayfaya bakıyorum.

Dr. N: Bu sayfayı benim için okuyabilir misin?

S: Hayır... Şimdi bunu çeviremem. Ancak benim kitabım olduğunu belirleyen bir şey bu.

Dr. N: Bir kelimesini bile çeviremiyor musun? Biraz daha yakından baksan.

S: (duraksayarak)... Yunan sembolü pi'yi görüyorum.

Dr. N: Bu Yunan alfabesinin bir harfi mi yoksa matematik bir anlamı da var mı?

S: Sanırım oranlarla ilgili bir şey. Yazı hareket ve duyguların lisanı gibi bir şey. Zaten müzik titreşimleri olarak duyuyorsun yazıyı. Bu semboller yaşamındaki neden ve sonuçları temsil ediyorlar. Böylece yaşamımdaki benzer ve benzemeyen durumların veya birbirine uyan veya uymayan durumların aralarındaki oranları göstermiş oluyor. Daha fazlası da var ama ben.....(duruyor).

Dr. N: Teşekkür ederim. Bana bu kitapla ne yapacağını anlatır mısın?

S: Boş olan bir masaya oturmadan önce birlikte bir egzersiz yapacağız. Yazılı semboller bana sayfaları nerede çevireceğimi gösterecekler.... ama nasıl olduğunu sana anlatamam. nasıl anlatacağımı bilmiyorum.

Dr. N: Bunun için üzülme. Gayet iyi gidiyorsun. Kütüphaneci sana nasıl yardım ediyor?

S: (derin bir nefes alır). Okulumun arka bahçesinde küçük bir çocuk olarak oynuyorum. (Süje şimdi titremeye başlar). Bu... eğlenceli olmayacak... ben zavallı ve itilmiş bir çocuğum...Bunu yeniden yaşamak zorundayım... görmemi istedikleri bir şey var demek ki... enerjimin bir kısmını....

Dr. N: (cesaret vererek) Pekâla, anlatabileceğin kadarını anlat.

S: (huzursuz) Kitaba biraz daha eğildiğimde sanki yeniden yaşıyor gibiyim o anı. Sert bir çocuğum. Küçük ve savunmasız ve de benden daha az agresif olan çocukları tahrik ediyorum. Öğretmenler ortada yokken onları çimdikliyorum, taş atıyorum. Ve ...hayır.. hayır!!

Dr. N: Neler oluyor?

S: (alârm durumunda) Oh... Allah aşkına!. Şimdi bahçede en küçük çocuk benim ve kendim tarafından çimdikleniyorum. Bu inanılmaz bir şey. Bir süre sonra tekrar ben oluyorum. Bu kez de herkes bana taş atmaya başlıyor. BU ÇOK ACITIYOR!

Dr. N: (Süjeyi tamamen rahatlatıp kütüphaneye geri döndürdükten sonra) Bu yaşadığın tecrübe çocuk olduğun geçmiş hayatının içinde mi yoksa sanal gerçeklik ortamında mı meydana geldi?

S: Her ikisi de olabilir. Geçmiş hayatımda böyle bir şey yaşamadım ama yaşasaydım iyi olurdu. Böylece zamanı benim için değişik bir yolla geri götürdüler. Acıyı aynen hissettim çünkü.

Dr. N: Unthur, bütün bunlardan neyi öğrendin?

S: (uzun bir duraksama). Babamın korkusuyla etrafıma kötü ve agresif davranan bir çocuktum. Bir sonraki sahnede isyankâr tabiatımı kontrol altına almayı öğreneceğim. Yaşam kitabımı çalışarak hatalarımın farkına varacağım ve değişik alternatifleri deneyeceğim.

(Gelecek ay: Ruhların Rengi)

IŞIĞIN HAZİNESİ

"The Fireside Treasury of Light" kitabından

Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir. Bu kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir. Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstatlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

RUHSAL BÜYÜMENİN SON SAFHASI ÖLÜM

Elisabeth Kübler-Ross'un
Death The Final Stage of Growth
kitabının çok kısa özetidir.
Çeviren: Nelda Bayraktar

Ölüm her zaman bizimle olmuştur ve olmaya da devam edecektir. Çünkü o insan varlığının vazgeçilmez bir parçasıdır. Ve böyle olduğu içindir ki hepimizin en derinden ilgilendiği konu olmuştur. İnsan varlığı yeryüzünde ortaya çıktığından beridir insan aklı ölümle meşguldür. Çünkü ölüm gizemlidir. İnsan ise bu gizemlerin cevaplarını araştırmaktadır. Ölümün cevabı yaşam kapısının kilidini de açacaktır.

İnsanlar geçmiş zamanlarda savaşlar ve hastalıklar nedeniyle kitleler halinde öldüler. Hayatta kalmak bir kader iken ölüm en çok korkulandı. Çünkü o zengin fakir, iyi, kötü ayırmıyordu. Düşünürler, takva sahipleri ve aydınlanmanın temsilcileri ölüm hakkında yazılar yazdılar. Ölümü ciddiyetle ele alarak onu garipliğinden ve terör halinden kurtarmak istediler. Ölümün manasını insanların yaşamlarında bulmak istediler. Onlar aynı zamanda yaşamın önemini de kavramamıza yardımcı oldular.

Şimdi insanoğlu her zamankinden daha fazla ölüm ve yıkıcılıkla karşı karşıya. İşte bunun için ölümün problemlerini iyice çalışmak ve onun gerçek manasını anlamak gereklidir.

Onu anlamayı isteyenler için ölüm oldukça yaratıcı bir güçtür. En yüksek spiritüel yaşam değerleri sadece düşünceden ve ölümün irdelenmesinden çıkar.

Değişik dinleri araştırdığımızda ölüm fikrinin inançların, mitlerin ve gizemlerin çekirdeğini oluşturduğunu görürüz. Değişik ölüm inançları onlara inananların yaşamlarını da şekillendirir ve kalıba sokar. Mitleri ve dinleri vasıtasıyla insanların en fazla araştırdıkları ve cevap aradıkları sorular yeniden doğuş ve öte alemdeki yaşam ile ilgilidir. Bu hayattan başka hayat var mıdır? Şayet varsa, oradaki yaşamın burada yaşayış şeklimizle ne gibi ilgisi olabilir? Bu sadece iyinin ve kötünün, cennetin ve cehennemin sorgulanması değildir. Bu aynı zamanda ruhsal büyümenin ve bu yaşamlarımızda elde ettiğimiz ruhsal aydınlanmanın derecesinin sorgulanmasıdır.

En eski kutsal metinlerden günümüzün çağdaş düşünürlerine kadar bütün filozofların amacı ölümün manasını bulabilmek olmuştur. Çünkü insanoğlu ancak böyle korkusunu yenebilecektir. Sokrat, Plato ve Montaigne "ölümü irdelemek onun üzerinde felsefe yapmaktır" diye öğretmişlerdir. Schopenhauer ise ölümü "Felsefenin gerçek ilhamı" olarak tanımlamıştır.

Thomas Mann ise bir seferinde "ölüm olmasaydı şairler de olmazdı" demiştir. Şiir sanatının yüzyıllardır gelişimini inceleyen bir kişi bunu doğrulayabilir. İlk epik destan olan Gılgamış Destanı ile ilk lirik şiir olan Sappho'nun şiirlerine baktığımızda tamamen ölüm ile ilgilendiklerini görürüz. Bunlardan günümüze kadar gelen diğer tüm şiirlerde ölümü anlatan dizelere

rastlarız. Şairler ölüm hakkında konuşurken aslında yaşamın en derin sırlarına dokunmuşlardır.

Michelangelo "Ölümün keskisiyle içime oymadığı hiçbir düşüncem olmamıştır" diyerek en eski sanattan modern sürrealizme kadar ölümün sanatta oynadığı rolü de pekiştirmiştir.

Felsefede, edebiyatta ve sanatta olduğu kadar ölüm müzikte de bestecisine ilham vermiştir. İlk bestelenen eserler cenazeler içindi. Bach, Gluck, Mozart, Beethoven, Schubert, Liszt, Verdi, Mahler, Moussorgsky gibi besteciler de ölümü eserlerinde sık sık belirgin motif olarak ele almışlardır.

Ölüm sadece sanatsal bir ilham vermekle kalmamıştır. O aynı zamanda insanoğlunun etik davranışlarını da etkilemiştir. Bizim kahramanlar, ermişler ya da bilimin şehitleri diye saygıyla andığımız tarihin asil karakterlerinin en büyük öğretmenleri ölüm olmuştur.

Ölümün yıkıcı, mahvedici olması gerekmez. Aslında ölüm, yaşamın ve kültürün en yapıcı, olumlu ve yaratıcı öğelerinden biridir.

Bu kitap diğer dinlerden, felsefelerden, kültürlerden ve insanlardan örnekler vererek okuyucuyu ölümün başka yönlerine aşina kılmayı hedeflemektedir. Bu sayfalardan hepimiz için ortak olan şu gerçeğin çıkmasını diliyorum: Hepimiz temelde aynıyız. Ölüm karşısında hepimizin aynı korkuları var. Bizler sonlu varlıklarız. Birbirimizle ilgilenme cesaretini gösterebilirsek, önyargılarımızı kırabilirsek birbirimize yardım elini uzatabiliriz. Bunları yapabilmemiz için de bireylerin kültürel ve dinsel geçmişlerini de anlamamız gerekir.

Gelecek onyıllarda hepimizi barış dolu bir dünyada birleştirecek tek bir kâinat, tek bir insanlık ve tek bir inanç görebiliriz. Gelecek neslin bu noktaya ulaşmasını sağlamak bizlerin elinde. Bu hamleyi hemen şimdi yapmamız, insanları kardeşlerimiz olarak görmemiz, inançları, dinleri, renkleri ve felsefeleri ne olursa olsun onları ayırmadan sevmemiz gerekir. En sonunda aynı kaderi paylaşacağımızı bilerek bir olmamız gerektiğinin de bilincine varmalıyız.

ÖLMEK NEDEN BU KADAR ZOR GELİYOR?

Ölüm tıpkı doğum gibi yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır. Doğum kutlama sebebi olurken ölüm modern toplumlarımızda üzerinde konuşulmaktan kaçınılan bir konudur. Bu belki de tüm teknolojik ilerlemelerimize rağmen aslında zavallı varlıklar olduğumuzu bize hatırlattığı içindir. Belki ölümü geciktirebiliriz ama ondan kaçamayız. Yaşamlarımızın sonunda ölmek kaderimizdir. Ölüm statüye bakmaz, ölüm insanlar arasında ayrımcılık yapmaz. İster zengin, ister fakir olsun, ister ünlü ister ünsüz olsun herkes ölümü tadacaktır. İyilik yapanlar bile bunları ölüme saydıramazlar. İyiler de kötüler kadar ölür. İşte ölümün bu yüzü insanlara ürkütücü gelmektedir. Özellikle varlıklarına önem gösteren ve buna büyük değer biçen kimseler ölümün kaçınılmazlığı ilkesinden dehşete düşmektedirler.

Diğer bazı toplumlar ölüm gerçeği ile bizim yaptığımızı sandığımızdan daha iyi baş edebilmektedirler. Ölüm neden bize bu

kadar zor gelmektedir? Aslında cevap sorunun içindedir. Bu toplumda ölümü kabul etmek ölüm fikri aşina gelmediği için zordur. Ölüm sürekli gerçekleşmesine karşın onu görmemekteyiz. Hastanede ölen bir kişi biz onu görmeden gömülmektedir. Ölüm sürecinin bir parçası olabilirsek gömülme işleminde ölü bedeni görmek gibi, işte o zaman ölümü ellerimize alabilmişiz demektir.

Çocuklarımızı hep ölümden ve ölüm fikrinden uzak tutarız. Böyle yaparak güya onları koruruz.

Ölmek zordur ve bu, ölümün yaşamımızın ayrılmaz parçası olduğunu bilsek de hep böyle olacak, çünkü ölmek dünya yaşamımızı nihayete erdirmek demektir. Ölüme değişik bakış açılarından bakarsak bize eskiden olduğu gibi garip gelmez artık.

LİDERLİĞİN TAO'SU
Johh Heider

GÜÇLÜ LİDERLİK

Güçlü bir liderlik grubun içinde olup bitenlerden haberdar olup duruma göre davranmaktır.

Burada önemli olan liderin açık, net ve bilinçli olmasıdır. İşte bu yüzden başarılı bir liderlik için hiçbir egzersiz ve formül yoktur. Güç ve iktidar ölçülemez ve üzerinde oynanılamaz. Liderlik iyi görünmek çabası hiç değildir.

Aşağıdaki üç örnek liderliğin farklı iktidar derecelerini göstermektedir:

1. Tam Güçlü: Etrafta olup duran her şeye karşı spontan ve bilinçli tepki gösterir. Davranışları hesaplı değildir.

2. Daha az güçlü: Doğru olanı yapmayı çalışır. Bu, temelinde doğruluk kavramı olduğu için hesaplı bir davranıştır.

3. En az güçlü: Ne yapılması ya da neyin yapılmaması gerektiğini empoze eden ahlâki kavramlar üzerine oturtur liderliğini. Bu da hesaplı ve manipüle edilmiş bir davranış biçimidir çünkü dirençle karşılaşınca ceza yöntemine başvurur. Esasta olan olayın üzerine ışık tutmaz.

Çevresinde olup duran olaylara spontan bir şekilde dokunamayan liderler kendi bildikleri doğruları uygulamaya kalkarlar. Bunda da başarısız olurlarsa baskı uygularlar. Akıllı bir lider ise sessizliğini korur ve olay netlik kazanana kadar bekler.

GÜCÜN KAYNAĞI

Doğal olaylar içinde büyük güçler saklıdır çünkü onlar yasalara uygun hareket ederler. Işık, yerçekimi. İçgörülerimizin açığa çıkması, uzayın boşluğu, yaşamın doluluğu ve ermişlerin davranışlarına baktığımızda basit ama güçlü olanı görürüz.

Tüm bu süreçlerin sinirsel ve ben merkezci yönetildiğini varsayın: Yerçekimi her an değişebilir, ışığın gücü ve kuvveti azalıp çoğalabilir, ermişler gereksiz örnekler olurdu. Aslında hiçbir şey çalışmazdı. Akıllı bir lider asla ben merkezci değildir ve sinirlerine göre davranmaz. İktidarlı olmak etrafında ne olduğunu bilmek ve buna göre davranmaktır. Paradoksal bir şekilde de özgürlük doğal yasalara uygun davranmaktan çıkar.

Tüm varlıklar bir bütün olduğuna göre ayrılık bir illüzyondur. İsterseniz beğenmeyin ama bizler büyük bir takımız. Güç işbirliğinden, bağımsızlık ise hizmetten ve diğerkamlıktan gelir.

İyi çalışan bir grup, egoların çarpışma yeri olamaz. Elbet ki çelişkiler olacaktır ancak bu enerjiler yaratıcı güçlere dönüşecektir.

Lider görüş gücünü kaybederse kavgalar ve korkular çıkar. Grup çalışmasında kaybedecek ve kazanılacak hiçbir şey yoktur. Akıllı bir lider olup duran olaylardan tatmin olmanın aslında olmayan ama olabilecek olan bir olay üzerine üzülmekten daha önemli olduğunu bilir.

Meditasyon
Ruh, Akıl ve Bedeni Esenliğe Ulaştırma Sanatı

Der: Ahmet Çalışkan

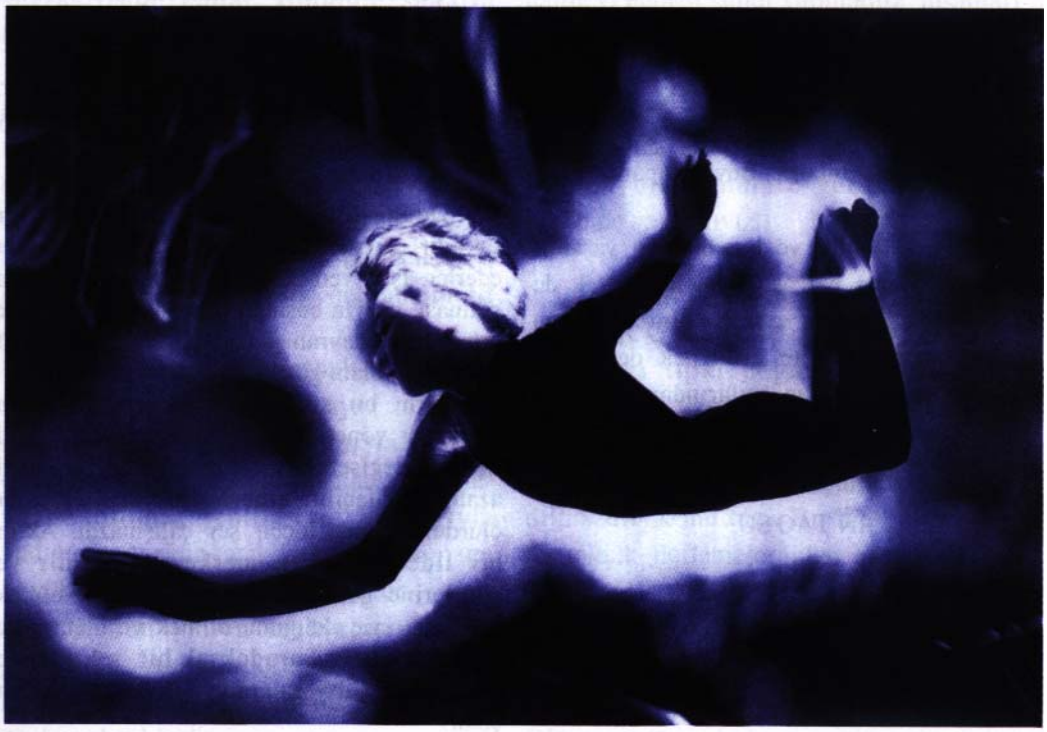

* Üzüntü ve endişeleri dağıtmak, stresi yok etmek için, şimdi gittikçe artan sayıda meditasyondan yararlanılıyor. Meditasyon aklı yeniliyor, bedeni güçlendiriyor, ruhu sakinleştiriyor.

MEDİTASYON NEDİR?

Büyük dinlerin asırlardır ruhsal tecrübe yaşamada derin düşünce, tefekkür, zikir ya da batılı ifadesiyle meditasyon teknikleri kullandıkları bilinen bir gerçektir. Ulaşımın kolaylaşması, iletişim araçlarının hızla gelişmesiyle Batı uygarlığı da bu pratiği ciddiye almaya başladı günümüzde.

Meditasyon kelimesi düşünmekten, konsantre olmaktan tefekküre dalmaya kadar aklın değişik biçimde

kullanılışına karşılık gelir. Kelime muhtemelen Lâtince "şifa" anlamına gelen "mederi" kökünden çıkmıştır. Bu anlamda şifa ya da bütünlüğü kazanma, düşüncenin faydalı bir biçimde duygusal, zihinsel ve psikolojik düzeyde kullanılışını ifade eder.

Meditasyon yapan, iç dünyasının ya da iç bilincinin varlığını fark eder. Düşünceler orada yaratılır, kararlar oradan verilir, duygular oradan doğarlar...

İçte olup bitenler tümüyle anlaşılmadıkça; kızgınlıklar, sıkıntılar, yanlış anlamalar, konsantre olma zorluğu, haksızlıklar, sürtüşmeler ve olayların derin anlamını anlamada yetersizlikler olacaktır. Meditasyonda şifa bulma süreci, dikkati dış olaylardan ve meşgul edici şeylerden uzaklaştırıp içeri çevirme ile başlar.

Bilincin özünde sakin ve sessiz bir varoluş hali vardır. Meditasyonun yarattığı huzurlu ve olumlu düşüncelerini kullanarak meditatör (meditasyonu yapan) bilincinin merkezine iner. O sıra kazanılan güçle açılan idrak derin ve aydınlatıcı olur. Meditatör derin bir huzur ve hoşnutluk duyguları ile dolar aynı zamanda. İdrakte bir yükseliş, kişisel ilişkilerde daha derin bir anlayış ve yaşamın meydan okuyuşlarına yanıt vermede daha güçlü bir kişilik çıkar ortaya.

Böylece yeniden keşfedilen huzur ve daha yüksek bilinç hali, daha açık iletişim; fiziksel ve zihinsel enerjileri daha hesaplı kullanma sonucu kendini ifade edişi renklendirir. Ne var ki, bu hali elde etme ve geliştirme zaman alır.

Her insan benzersiz kişiliğiyle farklıdır, bu yüzden algılamaları da farklıdır. Bazıları için uygulamasının mükâfatını biçmek zaman alır.

STRESİN PANZEHİRİ

20.Yüzyılın hastalığı olan stresi yenmede meditasyonun yararları bilimsel olarak saptanmıştır. Meditasyonun beden üzerinde benzersiz bir etkisi vardır. Derin bir gevşeme halinde bedenin elektrik enerjisi düşer, metabolizma yavaşlar, kas gerilimi yok olmaya başlar, kan basıncı düşer, kalp atışları ve nefes sayısı azalır... Gerilim ve endişe ile kışkırtılmış aklı rahatlatması da, meditasyonun yararlı bir metot olduğunu göstermiştir.

Meditasyonun iyileştirdiği fiziksel hastalıklar arasında göğüs hastalıkları, astım ve uykusuzluk vardır...

MEDİTASYON TEKNİKLERİ

Giderek azalan bir çan sesini dinlemek, yavaşça karanlıkta kaybolan bir alevi izlemek, düzenli nefes alışı üzerine yoğunlaşmak, kutsal metin ya da yazıları okumak, ibadet, özel bir tarzda oturmak, bir ilâhi ya da mantrayı (zikr) tekrarlamak, bakışları belli bir noktaya da mandala (özel gizemli biçimler) üzerinde toplamak... Bütün bunlar meditatörü iç huzur tecrübesine götürebilecek bir metot olarak kullanılabilir. Meditatör metot ve biçim üzerine dikkatini verirken, nihai amacı kaçırabilir. Amaç kondisyon çalışmaları

benzeri günlük egzersizler yapmak değil, gün boyu "içte olma" meditasyonuna ulaşmaktır. Huzurlu ve kendinin bilincinde olmak için sakin bir köşe bulmak atılacak ilk ve önemli adım olabilir, ne var ki evde, işte, her yerde her durumda içte olma halini sürdürebilmektir önemli olan.

İÇ YOLCULUĞUNA BAŞLANGIÇ

Bir geziye çıkıldığında, yol bilinmiyorsa, bir harita gereklidir. Aynı şekilde içe yapılan yolculukta da yoldaki önemli özellikleri, engelleri, yerleri ayırdedebilmek için de bir harita şarttır. Ve iç bilgisi, ya da ben bilgisi, bundan farklı bir ben bilgisinin kabulüyle başlar.

Günlük yaşamımızda önce kendimizi dış dünya ile; ulus, din, ideoloji, futbol takımı ve fiziksel görüntümüzle tanımaya başladık, kendimizi bunlarla bağdaştırdık. Meditatörün gezisi işte bu kimlikleri bırakarak ve fiziksel değil ruhsal olan benin "gerçek" kimliğini aramakla başlar.

Nasıl fiziksel bedenin hareket ve etkileşme için kol ve bacakları varsa, o benliğin de akıl, düşünce dünyasıyla etkileşen benzersiz kişiliği, duyguları, algılamaları ve kavrayışı vardır.

Meditasyon "ruhsal bilince" doğru yolculuktur. Ona aklın yarattığı düşünceler, zekânın ayırdetme ve yargıları, gönülden sakince seslenen orijinal varlığın bilgeliği rehberlik eder.

Bu daha önce meditasyon yapmamış olanlar için heyecan verici ve büyüleyici bir şeydir.

Keşif yapan haritasız bölgeye yönlendirilirken, tatlı bir macera duygusu yaşar. Yolda henüz kullanılmamış enerji kaynakları vardır, bunlar akıl ve zekâ kapasitesini yeniler ve canlandırır.

Bazıları da, sanki bir uykudan uyanıyormuşçasına ve kendilerini yeni ve canlandırıcı bir ışık altında görüyormuşçasına büyüleyici duygular yaşarlar. Herkesin yaşadığı tecrübe farklıdır, ne var ki kişisel iç tecrübeleri onlar için en öncelikli ve en önemli realiteleridir. Oysa daha önceki realiteleri dış dünyadır, dünya görüşleridir, başkalarının düşünceleridir...

MEDİTASYONLA BİRLİK

Meditatör dikkatini bütün dışta olanlardan içe döndürmenin ve iç yolculuğuna çıkmanın ustası olduğunda, değişik türden bir iletişim gelişip değer kazanır. Bütün ruhsal enerjilerin kaynağı, kendi kişiliğinden ayrı bir varlıktır. Bugün dünyanın bütün dinlerinde ışığın (nurun) kaynağı olan bu Bir'e Yaratan, Allah, İşwar gibi adlar verilmiştir. Öncelikle iletişim O'nun Varlığı iledir.

O varlık hem ana, hem babadır. O'nunla ilişkisini kavrayana güç veren, özen gösterendir.

O'nunla iletişim sözlerle değil, yaratılan saf düşüncelerle ve meditasyonla elde edilen iç sükûnetledir.

Ulular Ulusu ile bu iletişim, canı ruhsal anatası ile yeniden birleştirir. Saf düşüncenin ruhsal titreşimleriyle olumsuz düşünceleri değiştiren bir güç doğar

ve gerçeğe dayalı bir kişilik ortaya çıkar.

Bu birlik ve iletişim halinde, bazı soruların cevapları çabucak ve doğru olarak gelir:

Neden buradayım? Hayatın gayesi nedir? İçinde yaşadığımız çağın özelliği nedir? Gelecekte neler olacak?

Akıldaki bu sükûnet ve iç sessizliğine ulaşılmadıkça, Yaratıcı ile iletişimin ve O'nu bilmenin duyguları yaşanmadıkça, insanın kendisini ve yaratılmışın geri kalanını tanıması ve anlaması mümkün değildir.

HER ZAMAN MUTLULUK VE IŞIK OLMAZ

Ne var ki ruhun uyanış ve esenliğine doğru yelken açıldığında, her şey dümdüz bir çizgide gitmez. Meditasyona başlandığında, çoğu zaman akıl karanlık oda gibidir ve pek dost değildir insana. Birçok düşünce birden üşüşür ve her düşünce karanlığı artırır.

Olumlu düşünceler ise, karanlığa ışık getirir. Her olumlu düşünce küçük bir mum gibidir. Tek tek pek güçlü değildirler, ne var ki düzenli olumlu düşünceler yarattıkça, akıl bir kez daha en iyi dostunuz olur. Bazen tecrübeleri, izlenimleri ve geçmişin yükü olan sahneleri geçmek pek kolay olmaz. Gene de olumlu düşüncelerle sevgi, mutluluk ve huzuru yaratmak mümkündür.

Günlük uygulamalarla esenliğe kavuşmak hızlanır ve meditatör kendini ayrıntılarıyla tanıyarak yeni bir harita edinir. Daha uzun süre konsantre olma yeteneği gelişir, bu da sürekli değişen dünyaya uyma ve başkalarına cevap verme de uygun düşünceyi yakalama ve yaratma kapasitesini artırır.

MEDİTASYONA BAŞLANGIÇ

Meditasyona yeni başlıyorsanız ve yakınınızda bir merkez yoksa, işte ilk adımlar:

1. Kendinize her sabah ya da her akşam 10 ya da 20 dakikalık randevu verin.

2. Sessiz bir yer bulun ve gevşeyin. Yumuşak ışık ve hafif bir müzik uygun bir atmosfer yaratır.

3. Rahatça yere ya da sandalyeye oturun (dik durun).

4. Gözlerinizi açık tutun ve odada önünüzde duran bir şeye hafifçe yönlendirin (gözlerinizi dikmeyin).

5. Yavaşça dikkatinizi bütün dış görüntü ve seslerden içinize döndürün.

6. Kendi düşüncelerinizin gözlemcisi olun.

7. Düşüncelerinizi durdurmaya çalışmayın, sadece gözlemci olun, yargılamayın, düşüncelerin sizi başka yere taşımasına izin vermeyin, sadece onları izleyin.

8. Giderek yavaşlayacaklar ve siz kendinizi daha huzurlu hissedeceksiniz.

9. Kendiniz için bir düşünce yaratın. Örnek olarak: "Ben huzurlu bir insanım" gibilerden.

10. Bu düşünceyi zihin ekranınızda canlandırın, kendinizi huzur içinde, sakin ve sessiz olarak görün.

11. Mümkün olduğunca uzun bir süre bu düşünceyi sürdürün. Bu ara sizi başka yöne çekecek bir düşünce gelirse, onunla mücadele etmeyin.

12. Bu düşünceden doğan öteki olumlu duyguları da kabul edip benimseyin.

13. Bu duygular içinde bir kaç dakika yaşayın.

14. Şimdi bu durumda kendinizi normal karşılıklı ilişkiler içinde canlandırın. Ama pasif ya da teslimiyetçi bir halde, uyanık, canlı ve olumlu ve yapıcı olarak.

15. Meditasyonunuzu bir kaç dakika gözlerinizi kapayarak ve aklınızda tam bir sükûnet yaratarak bitirin

Başlangıçta pek başarılı olmayabilirsiniz, ne var ki uygulama bunu sağlayacak ve idrak ve uyanıklığınız doğal olarak artacaktır. Şimdi gerçek meditasyonu başaran birinden dinliyoruz:

MEDİTASYONU NEDEN SEVİYORUM?

Bazı zamanlar vardır ki, Yaratan'ın yardımına pek fazla ihtiyacım olur. O'nun bana bir güçlüğü nasıl aşacağımı ya da bir görevi nasıl yapacağımı söylemesine büyük bir ihtiyaç duyarım. Ve gerçekten, açıklayamayacağım bir şey, beni kesinlikle inandırmıştır ki, O'nu düşüncelerimle yardıma çağırmam için, O her zaman oradadır. Ne var ki eğer biraz gerilim içindeysem, O beni işitmez. O zaman sanki O'na yolladığım düşünce oku yaydan çıkar çıkmaz yere düşmüş gibi olur.

Bu gerçek bilinen bir ikilemdir. O yardım için her zaman oradadır, ama O sizi, siz huzur içinde iken işitir. İşte bundan meditasyonu çok, ama çok severim. Çünkü o bana güçlükleri aşmayı ve aklımda iyi bir atmosfer yaratmayı öğretir.

Büyük bir sorunum olabilir. Ama meditasyon bana ondan ustalıkla uzaklaşmayı ve başka bir şeyle uğraşmayı öğretir. Sorunların gelip gidiciliğini, ama varlığınızın ebediyen süreceğini anladığınızda bu kadar güç olmaz. Siz öldüğünüzde asıl varlığınız yaşayacaktır. İşte bu perspektiften görüş huzura giden ilk adımdır.

Yaratan titizdir, iyi atmosferi sever. Ve siz böyle bir atmosferi yaratmayı başarırsanız, O sizin bıraktığınız yerden alır, işinizi tamamlar en güzel şekilde.

Eğer aklınızı sakinleştirmeye çalışıyorsanız, O'nun varlığı aklınızı sakinleştirecektir. Eğer bir şeyi kabul etmeye çalışıyorsanız, O'nun varlığı kabulünüzü sevgiye çevirecektir.

O'nun bu şekilde işe karıştığı yerde, sorunlar çözülür. Belki hemen çözülmez, ne var ki bir aşama yolu, bir metot, bir usûl gösterilir size.

BEN İYİ BİLİYORUM SEN YANLIŞ ANLAMIŞSIN

Zehra İskender

Sizin de çevrenizde bulunabilir ya da akraba, birinci, ikinci derecede yakınlığınız olan aile fertleriniz arasında da çıkabilir, okulda, işte, yakın masa arkadaşınız olarak da hayatınızda görmezlikten gelemeyeceğiniz bir konumda sizinle her an yakın mesafededirler.

Bu denli yakınlığın ortaya çıkarttığı doğal bir ilgi ve alâka içinde doğan bir dostluk çatısı da kurmuş olabilirsiniz. Bu büyük bir ihtimalle sizin yürekten katıldığınız bir arkadaşlık da olabilir. Böyle insanların ilk adımda insana rahatlık ve kolaylık sağlayan bir tavırları ve çekim güçleri vardır. Çünkü çok açık sözlü ve dürüsttürler. Genellikle yardımseverdirler. Birlikte yaptığınız her işte ve eylemde kendini kenara çekmeden var güçleriyle sizin yanınızda yer alırlar. Zorluklara dirençlidirler, mutlaka problemleri çözecek bilgi ve tecrübelere sahiptirler. Siz onunla birlikte çalışırken veya bir olayın içine girmişken farketmemiş olsanız da, böyle insanlar her zaman uygulayıcı olmaktansa, yönlendirmeyi ve planlamayı tercih ederler. Bunu yaparken hiç de rahatsız edici bir tavır sergilemezler. Bu ise arkadaşlığın daha sağlamlaşmasında etkin bir rol oynar. Arkadaşlığınız perçinleştikçe ortaya çıkan küçük bir pürüz, gün geçtikçe büyümeye ve sizin ruhunuzu sıkmaya başlar çünkü genellikle (İstisnalar kaideyi bozmaz) bu insanla tatlı bir sohbete giremezsiniz. Sohbet güzel duygularla gönlünüzün karşılıklı birbirine açılarak bilgi, tecrübe veya anılarımızın paylaşılmasıdır...

İnsan hiç sebep yokken, hiç gündemi olmayan konulara kendiliğinden girip gönüllerince hoş saatler, dakikalar

yaşayabilirler... Dinlenme saatlerini dostlarla geçirerek yeniden çalışmak, büyük uğraşlara adım atmayı göze alabilmek, gücü kuvveti bulabilmek için sohbet en önemli ruhsal gıdadır. Biz ancak dost meclislerinde gönül gezdirerek günün getirdiği hayhuylardan zihnen ve bedenen arınıp temizleniriz. Yorgunluklarımızdan kurtuluruz. Bu nedenle çok önemsiz gibi gelse de sohbet bizim için elzemdir.

Ancak bize yaşamımızda ve günlük işlerimizde, zorda ve darda yardımımıza koşabilen bu insanlar; böyle bir sohbete ket vurucu konuşma ve tavırlar içinde sohbeti sürdürmeye çalışırlar.

Yanlış anlatmış olamayayım, bu insanlar da sohbet etmeyi, gönle girmeyi sever ve yürekten katılırlar. Ama davranış ve düşünce kalıplarına pas gibi inmiş bir takım peşin yargıları, "benim bildiğim daha doğrusu ben tecrübeliyim başarılı olduğum bir alandan bahsediyorum... sen bilmiyorsun, yanlış duymuşsun" gibi size karşı sözlü yumruklarla tatlı tatlı taarruza geçiverirler. Bir müddet sonra sohbetin güzel ve dinamik seyri sönmeye başlar...

Siz kendinizi ister istemez savunmak zorunda kalırsınız... Eğer kendinizi kontrol edemez, bilmem kaçıncı sohbet girişiminizde de bozguna uğramaya başlarsanız yılgınlığa düşersiniz.

Eğer sohbet sırasında biraz durup durumu dışarıdan biri gibi gözlemlerseniz karşılıklı iddialaşmalara başladığınızı tespit edebilirsiniz ya da sabretmeliyim diye(!) sohbetin sonunda davul gibi gerilmiş bir halde söz konusu arkadaşınızdan ayrılırsınız.

Bizde zihinsel ve ruhsal rahatsızlık da bırakan, üstelik bıraktığının da hiç farkında olmayan arkadaşımıza veya yakınımıza nasıl bir tavır takınmalıyız? Yoksa hiç üstünde durmamalı, bunu zamana mı bırakmalıyız?.

Eğer bu insanı çok seviyor, onun acı çekmesini istemiyorsanız, onu bu katı tutum içinde bırakmamalısınız. Ancak kendi kusurunu bilmeyen biriyle konuşmak, onunla aranızdaki samimiyet ne denli eskiye dayalı sağlam bir temele dayanmış bir ilişki olursa olsun konuşmak zor olacaktır. Çünkü o kişinin size ve çevresine yaptığı tahrifat gözle görünür durum arz etmediği kendisi de iyi niyetle sadece alıştığı ve en doğru bildiği usulde sohbete daldığı için, zamansız ve zeminsiz yapacağınız yapıcı konuşmayı inkâr ederek kendi iyi niyetini dile getirip sizi yanlış anlamakla suçlayabilir. Bu nedenle ilk adımınız ona olan ilgi ve alâkanızın ne denli gerçek olduğunu, onu ne kadar çok sevdiğinizi hatta çok takdir ettiğinizi dile getirmek, samimi duygu ve düşüncelerinizi açmak olmalıdır ama bu konuşmaların akabinde onu hemen tenkit etmemelisiniz. Çünkü böyle insanlar, her ne kadar çevrelerini umursamaz bir tavır takınsalar bile her insan gibi sevildiğinin, takdir edildiğinin dile getirilmesinden mutlu olurlar. Böyle bir

ruh hali içindeki herkes gibi sadece duygu yoğunluğu içinde kendini hafif lemiş hisseder. O an o, dünyanın en mutlu ve kusursuz insanıdır, ayakları yerden kesilmiştir.

Aklı ve mantığı o an için kendi mutluluk trendine odaklanmıştır. Övgünün ardından yapacağınız yapıcı bir tenkide hiçbir zaman kulak vermeyecektir. İkinci bir adım ise en doğru zamanı beklemektir, bu bir-iki gün sonra olabileceği gibi bir iki hafta ya da bir ay sonra da olabilir. Ancak bu zaman süresi içinde yapıcı bir sabır, hoşgörü içinde onun dostu olduğunuzu hissettirerek ilişkinizi sürdürmelisiniz. O sizin ona olan ilginize ve gerçek sevginize inandığında, sizden gelecek her tenkide kulak verebilecek bir halde olacaktır. Çünkü her insan kendini seven kişiyi kendi yüreğince sevmeye ve benimsemeye başlar. Bu nedenle gelen her türlü tavır ve konuşmanın art niyetsiz ve dostluktan geldiğini bilir.

- Eğer bu konuşmayı yapamayacak bir halde veya yorgun düşmüşseniz, bu arkadaşınızla konuşmayacak kadar duygularınız yoğun ise konuşmak yerine gönlünüzün dinlenmesine önem vermelisiniz. Kendi gönül ezikliğinizin iyileşmesi için çeşitli kültürel etkinliklere katılabilir, diğer dostlarınızla hoş günler tertipleyebilir, eğlenebilirsiniz. Bu arada onunla ilişkinizi asgaride tutarak mümkün olduğunca saygılı bir tavır içinde bulunmalısınız.

Aranızdaki samimiyet gerçek ise dostluğunuz onun için elzem olacaktır ki... o sizdeki değişikliğin nedenini soracaktır.

Bu aşamada siz ona en uygun cümlelerle konuyu açabilirsiniz. Sanki başkasının gönül ezikliğinden bahsediyormuş gibi. Bunu da yapamayacağınızı düşünüyorsanız, beden dilinizi de nezaketen karşımızdakinin insani haklarına saygılı bir yaklaşım içindeki bir tavırla yapmalısınız. Sert ve acı veren tavırlar o anlık etkili olsalar da gelip geçici olur düşündürücü ve onarıcı değildir.

Böyle insanlar, devamlı ortam değiştirerek yeni dostluklar kurarak yeni arkadaşlıklar peşindedirler. Dostluklarına emek veremezler. Çünkü benimsenemeyecek kadar peşin yargılı ve otoriter tavırlar içindedirler.

Çevrenizde bu tür insan yoksa değişken bir arkadaşlık alışkanlığı içindeyseniz bir düşünün; sohbet ederken hep konuya "ben..." diye mi başlıyorsunuz? Kim bilebilir ki belki de o kişi biz olabiliriz...

(Baş tarafı 17. sayfada)

lerken bir şimşekle karşılaşan anne-babanın bu çocuğa yaklaşımı daha yıkıcıdır. Çünkü her an değişken kendi varlığından, özgürlüğünden emin, (iki-üç yaşında olsalar bile sözle veya beden dili ile mücadeleye girmekten çekinmeyen bu çocukların eğitimi diğer kardeşlerine sunulan seçeneklerden daha zorlu ve benliğini tahrip edici tarzdadır.

Bu çocuklar, zeki, duygulu merhametli, neşeli ve özgür ruhlu oldukları halde yaşam enerjilerinin şiddetinden dolayı büyükleri tarafından anlaşılmazlar. Eğitilmesi öncelikli olduğu için onu dizginleyerek dize getirici her yöntem mubah sayılır. Dalları budanamayan bir ağacın tepesinden yıldırımı çekmesi gibi manevi ve fiziki şiddeti üzerlerine çekerler.

Böyle hiperaktif çocukların yürekleri küçücüklükte aldıkları şiddet ve manevi baskıdan kapkara bir yara gibi dağlanmıştır. Yüreklerini görebilseydik yıldırım yanığı bir ağacın gövdesindeki gibi kömürleştiğini fark ederdik.

Dr. Thomas Gordon, Etkili Ana baba Eğitimi kitabında çocuklarla konuşabilmenin en etkili yolunun kabul dili olduğunu belirtmektedir. Kişi bir başkasını gerçekten kabul edip duyumsayıp, bunu iletebilirse, o kişi için, çok güçlü bir yardımcı kişi olma niteliği kazanır. Karşıdakinin olduğu gibi kabul edilmesi ilişkinin gelişmesinde önemlidir. Böyle bir yaklaşımı gören çocuk(veya büyük) büyüyebilir, gelişebilir, yapıcı değişikliklere uğrayabilir, sorunları çözmeyi öğrenebilir, daha üretken ve yapıcı olabilir. Tüm içsel ve gizli güçlerini hayata geçirebilir.

Kabul dili minicik bir tohumun içinde gelişip en güzel çiçeğe dönüşmesine yardım eden humuslu toprak gibidir. Toprak tohumun yalnızca çiçeğe dönüşmesini kolaylaştırabilir. Tohumun büyüme yeteneğini açığa çıkarır. ama yetenek tümüyle tohumun içindedir. Çocuk da bir tohumdur. Bir toprak gibi onu benimseyip kendi öz benliğine saygı duyarak, serbestçe serpilmesine izin verirsek, onun köklenip güçlenerek meyve veren bir ağaca dönüşmesini mutlulukla seyredebiliriz. Unutmayalım ki, bir tohum; su, toprak ve güneş enerjisi ile büyür. Bir çocuk ise kendisine verilen koşulsuz sevgide, su, toprak ve güneşin verdiğinden fazlasını bulur. ***Onlar kızgın güneşe rağmen yıldız yıldız dökülen dayanıklı kar taneleri gibi Dünya'ya doğuyorlar. İndikleri her yörede, her insana, her zorbalığa yüreklerinden gelen bütün saflık ve güzellikle direniyorlar.***

Şu bize dünyaları dar eden hiperaktif çocukların nüfusları son günlerde ne kadar çoğaldı değil mi? Düşünüyorum, bunda bir hikmet arıyorum... Belki de güneş bir başka burca girmeden dünya barışı için görevlendirilmiş ulular böyle bir kimliğe bürünmüş olmasın.

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

Gerçek dinin değil de, bağnaz din adamlarının dayattıkları dinin özellikle cinsel yaşam üzerindeki baskısı halkın tepkisine yol açar. Bizde Bektaşi fıkralarına yansıyan bu tepki, batıda Rahip-Rahibe fıkraları olarak mizaha bir çıkış yolu bulur. Öylece halk, kendisine baskı yapanlardan öcünü almış olur.

Bir Pazar ayininde papaz öğütler verir:

"Günahtan kaçının evlâtlarım. Hele ki günahların en büyüğü zinaya hiç kalkışmayın. İçinizden biri bunu yapmaya yeltenirse volkanlar patlar, lâvlar fışkırır, yer sarsılır:

Ayin sonrası günah çıkarmaya gelen güzel kızlardan birine papaz "yakın ilgi" gösterince, kız az önce dinlediği öğütlerin etkisiyle sorar "Aman peder, ya volkanlar patlar, lâvlar fışkırır ve yer yarılırsa?"

Peder, pişkin bir şekilde kızı yatıştırır: "Güzel yavrum, bu işin erbabı neyin patlayıp fışkıracağını, neyin yarılacağını bilmez mi?"

"Hocanın dediğini yap da, yaptığını yapma" kuralı yani çifte standart en çok da onlar için geçerli. Oysa öğüt veren kendi kişiliğinde örneğini de göstermeli.

* * *

ÇOK ANAHTARLI HAZİNE

Genç kız, günah çıkarttığı papaza, bakireliğini kaybettiğini itiraf eder. Papaz da kendisine bir daha yerine koyamayacağı en değerli hazineyi yitirdiğini anlatır.

Kadınlığa adım atmış kız ise kendini şöyle savunur.

"İyi ama muhterem Peder! Anahtarı bütün erkeklerde bulunan bir hazineyi, uzun süre nasıl koruyabilirim ki?!"

Derebeylik döneminden arta kalan ve erkeklerin "kıyaslanma korkusu" ile beslenen bakirelik açmazı, öyle görülüyor ki din adamlarının en büyük çıkmazı!

* * *

BİR İÇİM SUDA BOĞULMAK

Bastırılan cinsel arzular, gün gelir insandan öcünü alır.

Rahibenin bırı, bir kaşık suda boğulur. Nasıl olur? Rüyasında ırzına geçildi-

ğini görür. O denli ağzı sulanır ki, o bir içimlik suda boğulur.

* * *

TANRI BAĞIŞI

Cambridge Üniversite Kilisesinin zangocuna elli yıllık hizmetinin sonunda jübile yapılır. Tören başkanı kendisine sorar:

-"Sizi kutlamalı. Kim bilir ne kadar ünlü din adamının sözlerini dinlediniz, yaşantılarını yakından izlediniz değil mi?"

Zangoç ilginç bir açıklamada bulunur:

-"Evet, Tanrı bana bütün bunlara rağmen hâlâ kendisine inanma gücünü bağışladı."

Doğru. İkiyüzlü bağnaz din adamlarına karşın, yine de dindar kalabilmek hayli güç bir iş olsa gerek.

Aziz Piyer, cenneti gezdirdiği birine "Papazlar Binası"nı gösterir. Niye boş olduğunu ise şöyle açıklar. "Henüz hak eden çıkmadı".

Cennete girmek, o esenliğe ermek için Hak yiyen, Hak eden ve Hak'ka giden olmak gerek!„

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık *Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000*
Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.
Adı Soyadı : .....
Adresi : .....
Posta Kodu : ..... *İlçe:* ..... *Şehir :* .....
Tel : ..... *Fax :* .....
Firma Adı : .....
Vergi Dairesi : ..... *Vergi Numarası :* .....

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. ..... VISA ..... MASTER ..... EUROCARD

Kart No / ..... / ..... / ..... / ..... / *Son K. Tarhi / ..... / ..... /* *İmza :*

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu